Skandinaviens Stjerne

NR. 5 MAJ 1955 104. ARGANG

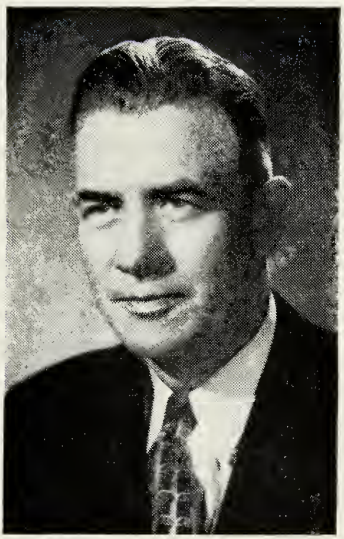

Apostel Mark E. Petersen
af De Tolv Apostles Råd.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5 | MAJ 1955 | 104. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til
CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12. København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab 167
Indsat 168
Mors Dag 168
Apostelbesøg i Danmark 171
Amager grens nye kirkebygning 172
Renhed 173
Da vi igen kunne bekende kulør 177
Er Mormons Bog Guds ord? 179
».....på syge skulle de lægge hænder.....« 181
Brev fra missionærerne på Færøerne 183
Referater fra distriktskonferencerne 185
Kredslærernes budskab 187
Kredslærerindernes budskab 188
Nyt fra hjælpeorganisationerne 189
Den ideelle lærer 194
Fra missionsmarken 198

SKANDINAVIENS STJERNE

= en missionær

Vis den til venner og bekendte

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Når vi ser de mange forskellige ting, som sker i verden i dag, kommer vi i tanker om, hvor stort et arbejde, vi har at gøre, og hvor kort tid vi har til at fuldføre det. Vi ved som sidste dages hellige, at vi hører til dem, der skal berede vejen til Kristi genkomst. Hvor er det et stort arbejde, der påhviler os som mennesker, og særligt os, der er sidste dages hellige!

Er der ikke en genoprettelsens tid omtalt i Apostlenes Gerninger, hvor..... »ALT skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid?« (Ap. Gern. 3:21).

Det er blevet åbenbaret i disse sidste dage, at »I ser figentræerne med jeres øjne, og I siger, når de begynder at springe ud, og deres blade endnu er spæde, at sommeren er nær«. (L. & P. 45:37). Vi kan allesammen se med vore øjne, at figentræet er begyndt at springe ud, og vi ved, at alt endnu ikke er genoprettet. Vi har ansvaret for at fuldføre dette store arbejde og færdiggøre verden til Kristi genkomst. Vi har i denne generation fået den uddeling af evangeliet, som »..... aldrig i evighed skal forgå.....« (Dan. 2:44), men det skal eksistere indtil Kristi andet komme, og da vil han overtage ledelsen og regere verden i evigheden. Dette er endnu et bevis på, hvor stort dette arbejde er. Vi har fået denne vigtige del betroet. En af Kirkens tidligere præsidenter, Wilford Woodruff, har sagt: »Det er ikke en let ting eller uden betydning for folk i en hvilkensomhelst tidsperiode i verden at få en uddeling af Jesu Kristi evangelium overdraget, og når en uddeling er blevet givet, er de, der har modtaget denne uddeling, ansvarlige overfor himmelen for, at de benytter den på bedste måde.«

Jesu Kristi evangelium er tilgængeligt for alle og enhver. Det er vort ansvar at give det til enhver, både de levende og de døde. Kristus gav sit liv, for at han skulle blive Herre både over døde og levende (Rom. 14:9), og Paulus fortæller os i et brev til korinterne, at der var arbejde for de døde (1. Kor. 15:29), og i brevet til hebræerne, at de ikke skulle nå til fuldendelsen, uden at vi var med (Heb. 11:40).

Vi er alle på en måde missionærer, når vi indgår en pagt med Herren gennem dåben, og selv om vi ikke allesammen kaldes til at rejse ud i verden for at forkynde, har vi et stort missionærarbejde at udføre blandt vore medmennesker. De spørger hvordan? Ved at handle retskaffent, så folk kan se på os og sige: »Hvor ville jeg gerne være sådan«, og ved at invitere vore venner og bekendte til vort hjem og bede missionærerne komme og tale med dem. Der kan gøres et meget stort arbejde på denne måde blandt de levende, men hvad så med de døde?

Vi er direkte ansvarlige for vor egen slægt. Husk, at de venter, at vi skal udføre de forordninger, der vil udfri dem af deres lænker. Nu, da de kender evangeliet, vil de sidde og vente på, at deres familie skal gøre arbejdet, så de kan fortsætte på vejen. De vil sikkert ønske, at dette arbejde skal udføres så snart som muligt.

Vi får et tempel her i Europa til sommer, hvor vi kan komme

hen for at udføre disse ordinancer, men vi skal være beredt dertil, og vi skal have vor slægtslinie samlet.

Tænk dybt over de velsignelser, der er vore, og det ansvar, der påhviler os i denne uddeling. Lad os arbejde med flid.

»Og opnår vi en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet.« (L. & P. 130:21).

Grant R. Ipsen, 2. rådgiver.

Indsat

Præsident Grant R. Ipsen.

Ældste Grant R. Ipsen er nylig blevet indsat som 2. rådgiver til missionspræsident Junius M. Sorensen i den danske mission med hovedkvarter i København. Ældste Ipsen har været i missionsmarken i 18 måneder. De første 12 måneder af sin mission arbejdede han i Aarhus og Silkeborg, og den 20. oktober 1954 blev han forflyttet til Aalborg og blev opretholdt som distriktspræsident for Aalborg distrikt i 5 måneder, indtil han den 14. marts 1955 blev indsat i sin nye stilling.

Ældste Ipsen har lært at tale det danske sprog udmærket og har været en fremragende missionær, hvor han har arbejdet. Vi byder ham velkommen i missionspræsidentskabet.

Ældste Ipsen er søn af Nephi R. og Ada H. Ipsen og blev født den 6. november 1932 i Malad, Idaho, og har levet der hele sin barndom. Han har været trofast i Kirken, lige fra han begyndte som diakon. Ældste Ipsen har taget eksamen fra Malad Highschool og har gået to år på Brigham Young Universitetet.

Vi ønsker ældste Ipsen alt godt, og må Herrens velsignelser følge ham i hans nye kald.

Junius M. Sorensen, missionspræsident.

Mors Dag

Min egen — min bedste — min elskede mor,
i dag vil jeg sende til dig
en række af tanker i mindernes ord,
de lyse — de skønne — fra barndommens leg.

Jeg ved, at på Mors Dag du venter fra mig
en hilsen i tanker og ord,
en hilsen til Danmark — til hjemmet og dig,
den bedste — jeg elsker dig, mor!

De tusinde mile jeg sender til dig
min tanke — min kærlighed — det bedste i mig.
Alt hvad der har hjulpet mig frem her på jord,
det skylder jeg dig — min elskede mor!

Ja — så langt, så langt rækker tankerne frem
til dig, kære mor, og mit barndomshjem.
Fra mindernes blade, fra mindernes gem —
mit livs skønne tider — jeg finder dem frem.

Ja, i dag jeg finder fra tankernes hob
de kærligste minder om dig,
fra barndommens tid, hvor altid du stod
som en lysende klippe for mig.

Oh, husker du, mor, når på landet vi gik
gennem kornmarkens blomstrende flor,
du fortalte mig lignelsen om De Tolv, som fik —
et lignende sted — kundskab af Frelserens ord.

Jeg husker endnu, som var det i går,
når til søndagsskolen vi gik;
du tog min hånd i din, lille mor,
det var i RANDERS vi lærdommen fik.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Den lærdom vi fik — som var ny i vort hjem —
var, at Gud havde talet til jord,
skønt jeg var så lille, så fandt du dog frem
til i billeder at vise mig sandhedens ord.

Hvad fatter gør — — er altid rigtigt,
sådan siger skribenterne stort,
for mig var det omvendt — for mig var det vigtigt
at bygge på min — m o d e r s ord.

Det skønneste du gav mig, var sangens gave,
at synge, at skrive og bygge i ord;
jeg lærte at vandre i tonernes have,
den dejligste arv fra dig — lille mor.

Nu bor vi i det forjættede land,
hvor vi kan lytte til apostlenes ord,
her vil vi prøve at leve — og bygge på ny
et hjem, hvor Guds kærlighed bor.

Dog hænder det ofte, at tankerne går
på langfart — til Danmark igen;
den plads, hvor vi læste, at det som består,
er kærlighed til næsten, min ven.

Oh, gå da tilbage, du lønlige tanke,
som inderst i mit hjerte bor,
tilbage til Danmark — og vær ikke bange,
fortæl dem derhjemme om sandhedens ord.

Og skyd så en genvej — til papa, til mor,
til »Udsigten« — der hvor de bor.
Jeg elsker jer begge - - - dig højest, lille mor,
du gav mig det bedste — din kærlighed stor,
derfor jeg elsker dig, mor!

Richardt Nielsen, Salt Lake City.

Mig følger en med en sjæl så stor, for mig hun ofrede alt på jord.

Bjørnson.

En moders kærlighed deler sig ikke mellem børnene, den fordobler sig.

Tysk ordsprog.

Apostelbesøg i Danmark

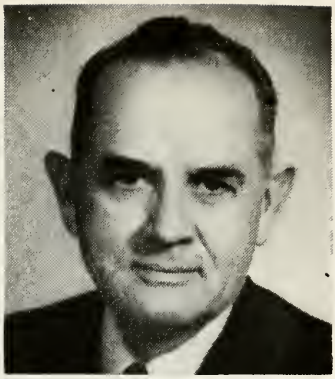

Fra Det Første Præsidentskab har vi fået meddelelse om, at apostel Spencer W. Kimball og hans hustru vil besøge de europæiske missioner i de kommende måneder, og under denne rejse også besøge den danske missiøn.

Den foreløbige plan før besøget er følgende:

Fredag	10. juni.	Ankomst til *København.*
Lørdag	11. juni:	Funktionærmøde.
Søndag	12. juni:	kl. 8,30: Kvindelig hjælpeforening og præstedømsmøde.
		kl. 10,30: Søndagsskole.
		kl. 19,00: Aftenmøde.
Mandag	13. juni:	Afrejse til *Odense.*
		kl. 19,00: Kvindelig hjælpeforening og præstedømsmøde.
		kl. 20,00: Aftenmøde.
Tirsdag	14. juni:	Afrejse til *Esbjerg.*
		Funktionærmøde.
Onsdag	15. juni:	kl. 19,00: Kvindelig hjælpeforening og præstedømsmøde.
		kl. 20,00: Aftenmøde.
Torsdag	16. juni:	Afrejse til *Aarhus.*
		Funktionærmøde.
Fredag	17. juni:	kl. 19,00: Kvindelig hjælpeforening og præstedømsmøde.
		kl. 20,00: Aftenmøde.
Lørdag	18. juni:	Afrejse til *Aalborg.*
		Funktionærmøde.
Søndag	19. juni:	kl. 8,30: Kvindelig hjælpeforening og præstedømsmøde.
		kl. 10,30: Søndagsskole.
		kl. 19,00: Aftenmøde.
Mandag	20. juni:	Afrejse til *Randers.*
		kl. 19,00: Kvindelig hjælpeforening og præstedømsmøde.
		kl. 20,00: Aftenmøde.

Yderligere enkeltheder angående de planlagte møder og tidspunkterne for disse vil senere blive bekendtgjort. *G. T. O.*

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Amager grens nye kirkebygning

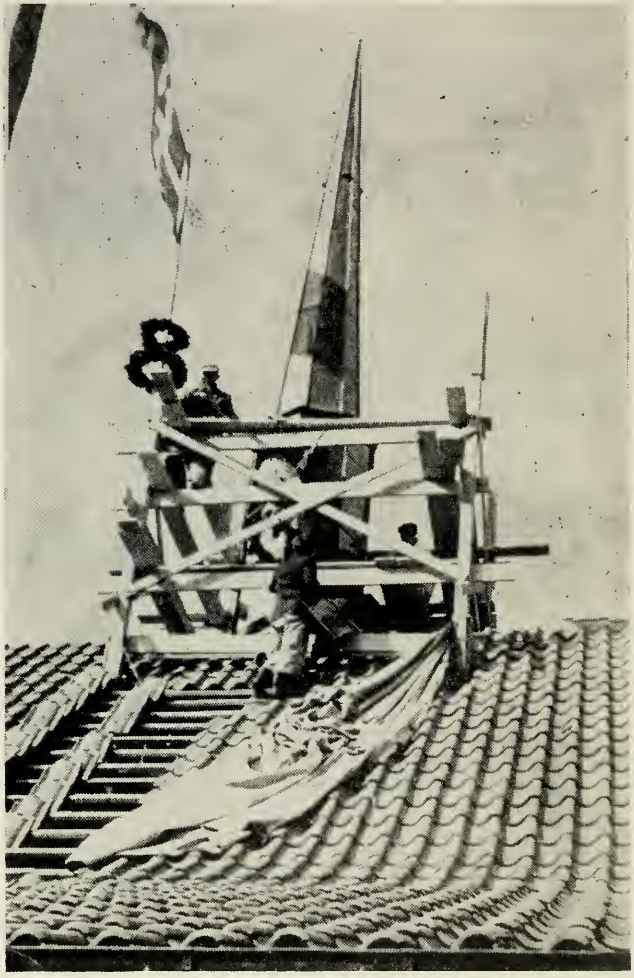

Ovenstående billede viser den nye kirkebygning på Amager, således som den tog sig ud d. 18. marts, da der blev holdt et lille »rejsegilde« i anledning af, at spiret var kommet op.

Kirkens bygmester, br. Terje Schiller fra Odense, bød de tilstedeværende velkommen, takkede arbejderne for det fine resultat på den korte tid og gav ordet til missionspræsident Junius M. Sorensen.

Missionspræsidenten udtalte også sin taknemmelighed for den flid, arbejderne havde udvist. En for en blev de kaldt frem og modtog et eksemplar af »Trosartiklerne« og en konvolut med et pengebeløb som

Rejsegilde på Amager kirkebygning.

en erkendtlighed for det til dato udførte arbejde. Der blev naturligvis også udbragt et »leve« for den nye kirke.

Billedet viser Dem kun kirken set udvendig fra, — De skulle bare se den indvendig, så ville De blive betaget. Men vi skal ikke her røbe, hvor dejligt bygningen er indrettet, De må selv komme og overbevise Dem om det til indvielsen! I. M. F.

Renhed

Et af de spørgsmål, der stilles til den, der ønsker at gå gennem templet, er dette: »Er du moralsk ren?«

Dette tyder på, at man fra Kirkens side lægger stor vægt på dette princip, også af den grund, at man ikke kan betræde et helligt sted, og så samtidig være uren, moralsk set; men dette, at vi skal holde os rene, gælder også i alle livets øvrige forhold — ikke kun moralsk.

Nogen vil måske indvende, at begrebet renhed kan fortolkes eller

forstås på mange måder, men det kan det ikke. Enten er man ren, eller også er man ikke ren; der er altså ingen mellemvej. Hvad man derimod kan sige, er, at begrebet dækker flere områder: Renhed med os selv, renhed i tale, i sind og tanke.

Paulus siger i sit første brev til korinterne: »Eller véd I ikke, at eders legeme er et tempel for den Helligånd, som er i eder, hvilken I har fået fra Gud, og at I ikke er eders egne?« Det betyder altså, at vi ikke må gøre, hvad vi vil med dette legeme, som vi har fået til låns af vor Himmelske Fader.

»Thi I blev købt dyrt, ærer derfor Gud i eders legemer«. Heraf fremgår det tydeligt, at vi skal holde vort legeme rent i enhver henseende, og således er det også rådet os fra Kirkens side. Vi skal leve i overensstemmelse med sundhedens love, og sundhedens love er samtidig Guds love.

En af de almindeligste anklager mod Joseph Smith er, at han var en mand med en grov natur, umoralsk o. s. v., og tillod sine medlemmer at leve i utugt og i urenhed. Det er også en anklage, der rettes mod os i dag: Flerkoneriet og det urene liv, der følger deraf.

Vi, der er medlemmer af denne kirke, véd, at intet kan være mere fjernt fra sandheden, idet Kirken i eet og alt lærer os renhed og sandhed i hele vor færd. Joseph Smith var også en i alle forhold ulastelig karakter, og ingen — end ikke hans værste fjender — kunne bevise eller påvise noget andet. Han lærte tværtimod sine tilhængere, at man ikke opnår fuldkommen lykke, hvis man ikke holder sig ubetinget pletfri. Han — sundhedens og renhedens talsmand — blev et offer for en hob, der var opfanatiseret til at tro, at han var, som folk sagde.

Vi holder os rene og pletfri ved bl. a. at spise en sund og passende føde, ved at holde Visdomsordet. Jeg vil ikke ved denne lejlighed komme ind på dette princip, men blot gøre opmærksom på, at når vi ved at holde et så vigtigt princip kan opnå så store velsignelser, som mange medlemmer kan bære vidnesbyrd om, var det så ikke værd at forsøge at efterleve de andre principper om renhed: Renhed i tale, sind, samvittighed o. s. v.?

Samtidig må vi også huske, at efterlever vi blot evangeliet, opstår trangen heller ikke til at bryde Visdomsordet. Intet i evangeliet er svært at efterleve; det er givet, så enhver kan overholde det, og det samme gælder Visdomsordet.

Da jeg i sin tid kom ind i Kirken, lagde jeg efterhånden ryge- og drikkevanerne af, og da lod det, som det har lydt til andre, der har gjort det samme: »Det kan I ikke overholde, I begynder snart igen o. s. v.«, men man kan hertil svare, at har man opnået det vidnesbyrd, at overholdelse heraf medfører en stor fremgang, vil intet kunne få os tilbage til de tidligere uvaner. Samtidig er det også et spørgsmål med hensyn til økonomien. Fra naturens side har vi fået et godt helbred — de fleste i hvert fald — så hvorfor gøre alt det, vi kan, for at ødelægge det.

Der lægges mærke til os, fordi vi har disse principper om renhed i alt, vi er på den måde missionærer for vor Kirke, men kun gode missionærer, hvis vi gør vor del så godt, vi formår: Ved at være ærlige og sanddru i tale, tanke; og når vi påberåber os dette, må vi også være det. Vi må i al vor færd være, som Gud venter det af os. Dette gør vi bl. a. ved ikke at lyve, være misundelige eller tale ondt om vor næste. Ikke sige noget til een tid og noget andet til en anden tid, så bliver det, som det ikke må blive, at man siger om os: »Ja, dér kan I se, de er ikke bedre end andre«. Og det kan Gud og Kirken ikke være tjent med.

For, husk: En dag må vi stå til regnskab for vore handlinger for Den Store Dommer, og da ville det være dejligt, om vi kunne sige, at vi havde levet et rent liv.

Vi glemmer så let det gode, der er gjort mod os og hefter os kun ved de enkelte, dårlige ting.

»I har hort, at det er sagt: Du skal elske din næste og hade din fjende. Men jeg siger eder: Elsker eders fjender, velsigner dem, som forbander eder, gører dem godt, som hader eder, og beder for dem, som krænker eder og forfolger eder, for at I må vorde eders Faders børn, han, som er i himlene; thi han lader sin sol opgå over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige. Thi dersom I elske dem, som elske eder, hvad løn har I da? Gør ikke også tolderne det samme? Og dersom I hilser eders brødre alene, hvad stort gør I da? Gor ikke også hedningerne det samme? Vær I da fuldkomne, ligesom eders Himmelske Fader er fuldkommen.«

Dette er, hvad der står at læse hos Matthæus 5:43—48, og som er en beretning fra Bjergprædikenen.

Her er ikke noget at tage fejl af; der står tydeligt, at vi skal elske vor næste som os selv.

Jesus, der var fuldkommen i al sin færd, ikke blot forkyndte, men han viste gennem hele sit liv det eksempel, at det var naturligt, praktisk og gennemforligt for ethvert menneske.

Jesus, der ofrede sit liv for os, blev ydmyget meget stærkt. — Vi husker, at der blev sagt til ham, da han hang på korset: »Hvis du er Israels konge, så stig ned af korset, og vi vil tro dig«.

Jesus, der var indbegrebet af godhed og retfærdighed, bad denne smukke bon, der også kunne være motto for vort liv: »Fader, tilgiv dem, thi de véd ikke, hvad de gør.« Her er det storste og smukkeste eksempel på næstekærlighed, historien kender. Næstekærlighed er renhed i tanken overfor næsten.

Vi må altid i livet søge efter det gode hos vor næste, for derved vil vi opnå den største lykke og glæde.

Den, der vil skue Gud, må være ren af hjertet. Nogle af Jesu omgangsfæller så i ham intet andet end tømmermandens søn. Andre en vindranker. Igen andre troede, han var besat af onde ånder. Kun de retfærdige så i ham Guds Søn.

Kun når vi er rene af hjertet, vil vi se Gud, og kun da vil vi også i mennesket se det gode og det guddommelige og lære at elske ham. Vi må vogte os for den, der bagtaler eller kritiserer Guds tjenere; de taler nemlig af et urent hjerte.

Et af punkterne i renheds-princippet er at elske vor Gud — og elske ham med et oprigtigt sind. Vi må elske ham inderligt og oprigtigt og holde vor forbindelse med ham vedlige — gennem bøn er midlet dertil. Men beder vi, blot fordi det er noget, vi skal, eller det føles, som om det blot er noget, der skal overstås, må vi hellere lade være. Skal vi bede, må det være af et oprigtigt hjerte, og fordi vi føler trang dertil.

Lære og Pagter giver os en fin anvisning på, hvorledes vi bør være i den retning; der står: »Derfor giver jeg den befaling og siger således: Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn« (59:5).

Hvis vi elsker Herren af hele vort hjerte, vil vi også føle trang til at være i forbindelse med ham, og hvorledes kan vi det på andre måder end gennem bønnen. Herren taler kun til os, når det er nødvendigt, og giver os kun anvisninger, når han ser, vi trænger til dem. Derfor er der aldrig tale om tvang, som mange siger om os, at vi har. Vi må sige til dem, at efterlever vi evangeliet, får vi så mange velsignelser, at det ikke er svært at overholde de befalinger, der gives.

Et ungt menneske spurgte engang: »Jeg er begyndt at tænke på, om det kan betale sig at holde sig moralsk ren eller ren i det hele taget?«.

Dette menneske gjorde sig disse tanker ved synet af sine venner og veninder, der *tilsyneladende* havde det fint i alle retninger.

Mange andre unge gør sig også disse tanker, men det er meget galt at ræsonnere således. Livet mister nemlig sin værdi og sin hensigt, hvis legemets lyster tager magten over åndens dømmekraft.

Grækenlands og Roms herskere gik under på grund af umoralitet, og det er et historisk eksempel, der siger os, at vi må holde os rene, for at det ikke skal gå således med os. Paulus sagde engang — og netop til de kristne i Rom: »— — syndens løn er død, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus, vor Herre«.

Vi har alle et ønske om at ville se Gud, men er vi ikke rene, kan vi ikke se ham nogensinde. Mon det så ikke var overvejelse værd, fra nu af at søge at være rene i al vor færd og søge at blive så fuldkomne som muligt. Dette at holde sig ren, indebærer den forjættelse: at se Gud.

Jeg synes, at dette er så forunderlig en forjættelse — og ulejligheden så ringe, at vi i enhver af vore handlinger burde stræbe efter at være rene.

Vi har fået vore talenter overladt for at bruge dem — og bruge dem på den rigtige måde — som vi husker det fra lignelsen om de betroede talenter — og dette kan også overføres på renhedsprincippet.

Ligesom guldet i smeltediglen må også vi prøves og lutres på dommens dag, og slaggerne kastes ud. Lad os ikke være mellem slaggerne, men søge at blive mellem guldet.

Lære og Pagter siger, 93:36—37: »Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed. Lys og sandhed skyr den onde.« Det vil altså sige, at er vi lyse og rene, skyr djævelen os, og gid han aldrig må få tag i en eneste af os.

Joseph Fielding Smith siger herom: »Hvis renheden i livet negligeres, da sætter alle andre farer ind på os, ligesom når sluser åbnes. Derfor er det, renlighedsprincippet gælder i lige høj grad for Kirkens mænd og kvinder«.

Indenfor Kirkens område er der rum for alt godt — alt, som er prisværdigt, dydigt og elskværdigt og godt — og intet andet.

Kristus siger — som vi husker —: »Elsk din næste som dig selv«, og dette vil naturligvis styrke vore forsætter om at blive rene. »Der er tre ting, som er mere værd end ædle stene, og det er et rent legeme, sind og hjerte«.

Vi mennesker er så tilbøjelige til at sige, at blot vi er raske, så er alt godt. Det er forkert, det er ikke engang det næstbedste. Det næstbedste er, at nogen holder af os, og det vigtigste er, at vi lever under Guds nåde, og at vi bygger på ordets klippe og på de velsignelser, der er forjættet os ved dåben — ved at være rene.

Knud Rasmussen, Silkeborg.

Da vi igen kunne bekende kulør

På 10-årsdagen for Danmarks befrielse, den 5. maj, mindes hele Danmark den dag, da vi atter kunne ånde frit efter fem års besættelse.

Kirkens medlemmer her i Danmark havde en særlig grund til at glæde sig, fordi vi efter de mange års isolation nu atter kunne se hen til forbindelse med Kirkens hovedsæde i Salt Lake City, Utah.

Fra Skandinaviens Stjerne for 1945 citerer vi følgende om begivenheden:

Fred.

Den altoverskyggende begivenhed i månedens løb var budskabet om freden, der endelig efter 5 lange år atter var kommet til vort fædreland. Vi vil aldrig glemme fredag den 4. maj, da de forjættende ord fra B.B.C. i London spredtes ud over hele landet i løbet af ganske få minutter. En jubel som ingensinde før steg op fra hundrede tusinder af struber, frihedens sol var atter steget op på himlen, og vi nød den i fulde drag og med begærlighed, som kunne vi ikke få nok.

Vi takker Herren, fordi vi fik lov til at opleve denne dag, vi takker ham, fordi han beskyttede os gennem de trange år, og vor medfølelse samler sig om dem, der måtte lide så meget, og for dem, der faldt for Danmarks sag.

Og så kommer vi forhåbentlig inden længe til atter at få forbindelse med Amerika og komme i kontakt med Kirkens hovedkvarter. I tre år har vi overhovedet ingen forbindelse haft med dette, og vi glæder os naturligvis til atter at genoprette den.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Jeg vil benytte lejligheden til at takke Kirkens medlemmer og venner i Danmark for støtte og hjælp under krigen. Det har været til stor opmuntring for mig.

Herren velsigne og bevare os!

Orson B. West.

København: Da budskabet om freden fredag den 4. maj spredtes ud over byen, samledes store begejstrede skarer på gaderne, og folk drog i endelose rækker ind mod centrum. I Kirken tænd-

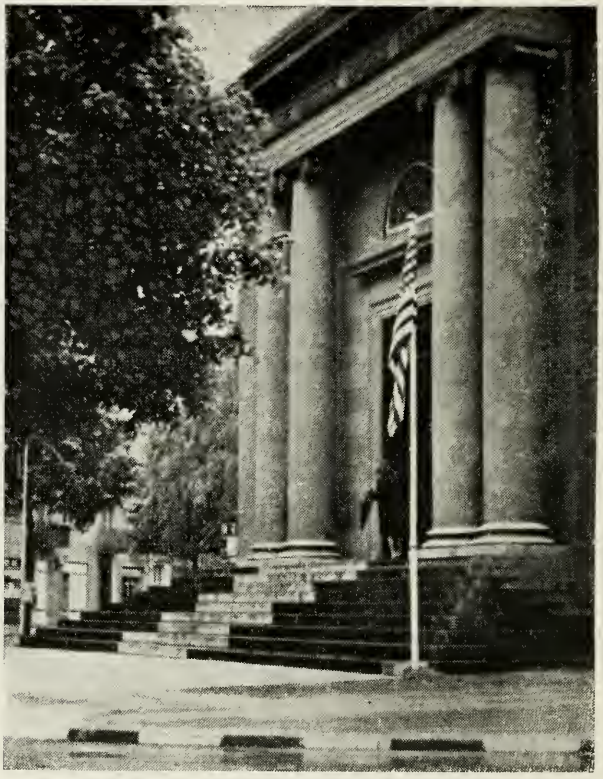

Da vi igen kunne bekende kulør.

tes alt lys — uden morklægning — og der afholdtes et improviseret møde for vidtåbne døre, og det lykkedes at samle ca. 100, for storstedelen helt fremmede, tilfældigt forbipasserende mennesker. Søndag den 6. holdtes særlig takke-gudstjeneste med stort internationalt musikprogram.

J. S.

Krigen havde også krævet ofre blandt Kirkens medlemmer i Danmark, og vi mindes to tragiske dodsfald i Silkeborg. I Skandinaviens Stjerne for juni 1945 læser vi:

Poul Møller Rasmussen og Arly Hess Thomsen myrdet.

Den 9. april, på Danmarks skæbnedag, fandtes Poul Møller Rasmussens lig i Frederiksholms Kanal i København, efter at han i måneder havde været »under jorden« på grund af en vennetjeneste over for en forfulgt kammerat og en stikkers samvittighedsløse angivelse.

Den 7. maj blev Arly Hess Thomsen skudt ned bagfra af to tyske vagtposter, som han lige havde forladt efter en samtale!

To unge mennesker, henholdsvis 24 og 21 år, måtte lade livet i frihedskampens allersidste tid, Arly endda *efter* at fredsslutningen var en kendsgerning og Danmark atter var frit.

Man har svært ved at fatte denne tilsyneladende meningsløshed, der kræver livet af to af vor Kirkes unge mænd i en tid, hvor vi synes, at vi mere end nogensinde tidligere har brug for al den friske arbejdskraft i Kirkens tjeneste, som på nogen måde kan fås. Men vi bøjer vore hoveder i ydmyg tro på forsynets alvidende retfærdighed, og vi trøster os med, at der måske på den anden side venter en større opgave for de to, som vi nu må savne.

Poul Moller Rasmussens begravelse formede sig ganske enestående. 5000 mennesker var samlet i kapellet og ud over kirkegården, og et meget stort antal blomster og kranse dækkede kapellets midtergang. Borgmester Aaboe Sørensen talte ved graven og bragte Silkeborg bys hilsen og tak, og kolleger til den afdøde rejste en mindesten på graven.

Arly Hess Thomsen begravedes under Kirkens ledelse søndag den 13. maj. Også denne begravelse blev af store dimensioner. Ca. 800 mennesker fyldte kapelkrematoriet, og mange måtte stå på trappen og helt ud på kirkegårdspladsen. Ældste Jes P. Jessen talte her, medens distriktspræsident Thorvald Jensen talte ved graven, hvor taler ligeledes holdtes af en repræsentant for frihedsbevægelsen samt borgmester Aaboe Sorensen. En mindesten blev sluttelig afsløret på graven.

Er Mormons Bog Guds ord?

Af *Jakob Jensen*, København.

(Fortsat fra sidste nummer).

Derpå sagde Isak til Jakob: »Kom hen til mig og kys mig, min søn!« (1. Mosebog 27:26). Og han velsignede ham: ».....Måtte folkeslag tjene dig og folkefærd bøje sig til jorden for dig! Bliv hersker over dine brødre, og din moders sønner bøje sig til jorden for dig! Forbandet, hvo dig forbander; velsignet, hvo dig velsigner!« Da Jakob var blevet velsignet og havde forladt sin fader, kom Esau hjem fra jagten, og han tilberedte maden til sin fader og sagde til ham: »Vil min fader sætte sig op og spise af sin søns vildt, for at din sjæl kan velsigne mig?« Så sagde hans fader Isak: »Hvem er du?« og han svarede: »Jeg er Esau, din førstefødte!« Isak blev forfærdet og sagde: »Men hvem var da han, der bragte mig et stykke vildt, som han havde skudt? Og jeg spiste, og jeg velsignede ham — og nu er og bliver

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

han velsignet!« Da Esau hørte dette, udstødte han et hjerteskærende skrig og sagde: »Velsign dog også mig, fader!« Men hans fader sagde: »Din broder kom med list og tog din velsignelse!« Og Isak sagde til Esau: »Se, jeg har sat ham til hersker over dig, og alle hans brødre har jeg gjort til hans trælle, hvad kan jeg da gore for dig, min søn?« Esau svarede: »Velsign også mig, fader!« Da sagde Isak til ham: »Se, fjern fra jordens fedme skal din bolig være og fjern fra himlens væde ovenfra; af dit sværd skal du leve, og din broder skal du tjene; men når du samler din kraft, skal du sprænge hans åg af din hals!« Men Esau pønsede på ondt mod sin broder og sagde ved sig selv: »Når min fader ikke er mere, vil jeg slå Jakob ihjel.« Men deres moder Rebekka forstod det hele, advarede Jakob og bad ham flygte til hendes broder Laban i Karan og blive der, til hans broders vrede havde lagt sig. Hun sagde til Isak: »Jeg er led ved livet for Hets døtres skyld; hvis Jakob tager sig sådan en heitisk kvinde, en af landets døtre, til hustru, hvad skal jeg da med livet?« Da kaldte Isak Jakob til sig og velsignede ham, idet han bød ham: »Du må ikke tage dig en hustru blandt Kana'ans dotre. Drag til Paddan-Aram, til din morfader Betuels hus, og tag dig der en af din morbroder Labans dotre til hustru! Gud den Almægtige velsigne dig og gore dig frugtbar og give dig et talrigt afkom, så du bliver til stammer i hobetal. Han give dig og dit afkom med dig Abrahams velsignelse, så du får din udlændigheds land i eje, det, Gud skænkede Abraham!« Så sendte Isak Jakob bort, og han drog til Paddan-Aram, til Laban.

Da han drog bort fra Be'ersjeba og vandrede af Karan til, kom han til det hellige sted (helligdommen i Betel) og overnattede der; og han tog en af stenene på stedet og brugte den som hovedgærde. Da drømte han, og se, på jorden stod en stige, hvis top nåede til himmelen, og se, Guds engle steg op og ned ad den; og Herren stod foran ham og sagde: »Jeg er Herren, din fader Abrahams og Isaks Gud! Det land, du hviler på, giver jeg dig og dit afkom; dit afkom skal blive som jordens stov, og du skal brede dig mod vest og øst, mod nord og syd; og i dig og din sæd skal alle jordens slægter velsignes; se, jeg vil være med dig og vogte dig, hvorhen du end går, og fore dig tilbage til dette land; thi jeg vil ikke forlade dig, men opfylde alt, hvad jeg har lovet dig!« Da Jakob vågnede af sin søvn, sagde han: »Sandelig, Herren er på dette sted, og jeg vidste det ikke!« Og han blev angst og sagde: »Hvor forfærdeligt er dog dette sted! Visselig, her er Guds hus, her er himmelens port!« Tidligt næste morgen tog Jakob den sten, han havde brugt som hovedgærde, rejste den som en stenstotte og god olie over den. Og han kaldte dette sted Betel (d. v. s. Guds hus); før hed byen Luz. Derpå gjorde Jakob folgende løfte: »Hvis Gud er med mig og vogter mig på den vej, jeg skal vandre, og giver mig brød at spise og klæder at ifore mig, og hvis jeg kommer uskadt tilbage til min Faders hus, så skal Herren være min Gud, og denne sten, som jeg har rejst som en støtte, skal være Guds hus, og af alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig tiende!«

Da Jakob fortsatte sin vandring, fik han øje på en brønd og tre fårehjorde, der var lejret ved den. Jakob spurgte hyrderne, om de kendte hans morbroder Laban, og de sagde ja og fortalte, at hans datter Rakel netop var på vej med hans hjord. Der lå en stor sten over brønden, og den måtte ikke tages op, før de alle var samlet, men Jakob væltede stenen bort og øste vand op, så Rakels får blev vandet. Så fortalte han Rakel, hvem han var, og kyssede hende. Og Rakel løb hjem og fortalte sin fader, at hans søstersøn Jakob var kommet, og Laban løb ham straks i møde, omfavnede og kyssede ham og førte ham hjem til sit hus. Jakob blev der en måned, og da Laban spurgte ham, hvad han ville have i løn, svarede han: »Jeg vil tjene dig syv år for din yngste datter Rakel«. Og Jakob tjente sin morbroder i syv år og bad så om at få Rakel til hustru. Laban lavede et gæstebud, men da aftenen kom, tog han sin datter Lea og bragte hende til ham. Da det nu om morgenen viste sig at være Lea, bebrejdede Jakob Laban, at det ikke var Rakel men Lea, men Laban svarede, at det var skik, at den ældste først blev gift. Laban gav så også Rakel til Jakob, men han måtte atter tjene syv år for hende. Jakob elskede Rakel højere end Lea, men Lea fødte ham den første søn, Ruben, og senere sønnerne Simeon, Levi og Juda. Men Rakel var ufrugtbar, og hun sagde til Jakob: »Skaf mig børn, ellers dør jeg!« Vi kommer senere til det med børnene, da det var ved Rakel, at forjættelsen skulle komme med evangeliet og med præstedømmet i denne tid. Lea fik endnu en femte søn, som hun kaldte Issakar, og en sjette søn, Zebulon. Senere fødte hun en datter, som hun gav navnet Dina.

Rakel var utrøstelig, fordi hun ingen børn fik, så hun sagde til Jakob: »Der er min trælkvinde Bilha«, og hun gav ham Bilba til hustru, og hun fødte ham en søn, og Rakel gav ham navnet Dan. Og Rakels trælkvinde fødte ham atter en søn, der fik navnet Naftali.

(Fortsættes).

„... på syge skulle de lægge hænder. ."

Vi har modtaget følgende, som vi med glæde lader gå videre til »Stjernen«s læsere.

»Jeg føler mig så lykkelig ved at vide, at Gud har lidt brug for mig; jeg mærker hver dag, hvorledes Han leder mig til det, som Han vil, jeg skal gøre, og således var det også i det tilfælde, som jeg her vil fortælle:

En aften blev jeg ringet op fra det sygeplejebureau, hvorfra jeg går ud, og man bad mig tage til Kastrup den næste morgen tidligt til en patient. Jeg havde været syg et stykke tid og ikke kunnet passet min gerning, men i det øjeblik glemte jeg fuldstændig dette og svarede, at det skulle jeg nok. Der blev sagt til mig, at patienten kunne ikke ringes op, da hun på grund af sine lidelser måtte tage en del sovemedi-

cin, — men nøglen lå under måtten. Jeg kom derud, fandt også nøglen og lukkede mig ind. En lille dreng på 11 måneder var stillet ind i et værelse for sig selv, da moderen ikke kunne tåle at høre ham, hvis han græd. Ham gjorde jeg først i stand. Ikke før ved 11-tiden kunne jeg få moderen vækket, og hun fortalte mig lidt af sin »historie«.

Af de 24 år hun havde levet, havde hun været syg de 23. En uhelbredelig eksem var ved at gøre hende sindssyg; den var især blevet slem, efter at hun havde fået sin søn. Også manden led naturligvis under disse forhold. Selv var hun så afkræftet, at hun ikke magtede at løfte den lille — endsige pleje ham. Sygdommen havde bredt sig til ansigtet, hænderne, ja, over hele kroppen, og hun var helt udmattet af ustandseligt at rive sig. Hun havde været på alle hospitaler i København og havde besøgt »kloge mænd og koner«, men ingen havde været i stand til at hjælpe hende. Hun havde med andre ord »prøvet alt«.

»De siger, at De har prøvet alt,« sagde jeg til hende, »men har De også prøvet at bede til vor himmelske Fader om helbredelse?« »Ja, det har jeg gjort mange gange før i tiden, men det har heller ikke hjulpet«.

Jeg spurgte hende så, om vi ikke i fællesskab skulle prøve at bede rigtig inderligt til Gud, og det ville hun gerne. Jeg knælede ned ved hendes seng og bad Gud hjælpe os og lede mig til at hjælpe hende på bedste måde. Mens vi bad, kom den indskydelse til mig, at jeg skulle ringe til vor missionspræsident og forelægge ham sagen. — Da vi havde sluttet vor bøn, fortalte jeg hende lidt om evangeliet, vor tro, og om vore missionærer, hvorefter jeg gik ud for at lave lidt mad til hende. Da jeg kom ind, sagde hun: »De må fortælle mig lidt mere om Deres Kirke og om missionærerne«, og det gjorde jeg. Lidt senere gik jeg så hen og ringede til Kirken og spurgte, om det kunne lade sig gøre at få et menneske salvet, selv om det ikke var medlem af Kirken. Til min store glæde blev svaret bekræftende. Jeg kunne nu trøste min patient med, at hun ville blive salvet næste dag.

Der kom også to missionærer den næste formiddag; man kunne slet ikke undgå at mærke, at det var Guds tjenere, der kom ind i stuen. De bad en inderlig bøn og salvede derefter patienten. Det var et vidunderligt øjeblik — selv solen sendte sine stråler lige ind i sengen til hende, mens det foregik. Senere fortalte hun mig, at hun følte en strøm gå igennem sig, da hun blev salvet, og hun troede bestemt, at hun blev rask. De to missionærer og jeg fastede for hende i 2½ dag, indtil søndag eftermiddag. Om aftenen fortalte jeg dem henne i Kirken, at min patient var i bedring og følte sig meget lykkelig. Alle missionærerne havde bestemt, at de ville faste sammen for hende, og om tirsdagen ville missionspræsidenten selv gå ud og salve hende. Da jeg fortalte min patient det, blev hun så glad, så hun fik tårer i øjnene og sagde: »Jamen, hvordan kan det dog være, De vil gøre alt det for mig? Jeg kan slet ikke forstå det, og jeg ved ikke, hvorledes jeg skal takke Dem alle.«

Igen kom missionærerne, og hun blev salvet; ligesom første gang fortalte hun mig, at hun følte som en stærk strøm igennem sig, og at hun bestemt troede, at hun ville blive rask. »Når De nu bliver rask«, sagde jeg til hende, »så må De huske at takke Gud og ikke være som en af de ni spedalske, som Kristus helbredte, men som glemte at takke Ham«. — »Fru Henriksen«, sagde hun, »jeg ved nu, at det var Gud, som sendte Dem til mig; det er Ham, der har tilrettelagt det hele. Før De kom, var jeg så afkræftet, at jeg intet kunne, jeg ventede blot på, at lægen skulle komme og sige, at der nu var en enestue ledig på hospitalet, så skulle jeg have været af sted, og min lille dreng skulle have været sendt til Norge til min mor. Der kom imidlertid så mange forhindringer, hele situationen var så fortvivlet — men så kom De, og jeg kan se Guds mening med det. Jeg vil takke Ham hele mit liv for det. Da doktoren kom, efter at jeg var blevet salvet, så han på mit ansigt og mine arme, som før var eet sår, og sagde: »Hvad er der dog sket med Deres ansigt og arme, så pæne de er, De må da have gjort noget?« Jeg ville ikke på det tidspunkt sige noget til ham, men når jeg nu bliver rask over det hele, vil jeg fortælle ham hele historien om de kærlige mennesker, der ville gøre så meget for mig, skønt de slet ikke kendte mig«.

Patienten har senere ringet til os og fortalt, at hun havde det så godt. Er det ikke vidunderligt at vide, at Gud har lidt brug for os? Jeg er så taknemmelig for det og beder min himmelske Fader, at Han vedblivende vil give mig kraft til at arbejde i hans vingård.«

Str. Thora Henriksen, Amager gren.

Brev fra missionærerne på Færøerne

Fra missionærerne på Færøerne har vi modtaget et brev, der beretter om deres første indtryk af øerne. Af brevet citerer vi følgende:

Thorshavn, den 17. marts 1955.

..... jeg skriver bare løst og fast om de forskellige oplevelser, vi har haft.

Og jeg vil begynde med at sige, at dette eventyr overstiger alt andet, jeg hidtil har oplevet. Nå, men for at begynde med begyndelsen, vi havde en god kahyt ombord i M/S »Dronning Alexandrine«. Vi havde en hel kahyt for os selv, og det kunne altså ikke være bedre.

Efter at have spist suppe, stegt kylling og is, havde vi nøjagtig halvanden time efter skibets afgang fra København vor første evangeliske samtale med en færing. Det var en fiskeskipper fra Klaksvig, den næststørste by på Færøerne, 3500 indbyggere. Det var en interessant mand at tale med, og han gav os flere interessante oplysninger:

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

1. Over halvdelen af befolkningen er baptister og tilhører de såkaldte *Brødremenigheder*. Baptisterne har kirker rundt omkring, og deres kirke i Klaksvig er større og smukkere end hovedkirken i København.

Det var jo en meget interessant oplysning, for det var jo en baptistmenighed, der først blev omvendt af missionærerne, da de kom til Danmark i 1850.

2. Alle færinger er meget religiose. Dette fik vi bekræftet gennem de mange samtaler, vi havde med de øvrige passagerer. Det var lige så naturligt for os at sidde og snakke om evangeliet i skibets salon, som det er at snakke om det til et almindeligt møde i Kirken. Så det var virkelig en overraskelse.

Alt i alt havde vi en ualmindelig god sejlads herop. Dog skal det ikke skjules, at natten til tirsdag kom skibet ikke ud af stedet, men dansede rundt. Den nat sov ingen af os. Ikke fordi vi var bange, men fordi man faldt ud af køjen, hvis man ikke holdt sig fast.

Nå, men omsider fik vi øerne i sigte, sent tirsdag eftermiddag efter tre døgns sejlads på Nordatlanten.

Det var et betagende syn. Solen strålede fra en skyfri himmel, og som fantastiske sagnfigurer hævede øerne sig af havet. Fuldkommen lodret går det op ad vestsiden, 200—300 meter lige op af havet. Og i det indre af øerne ragede høje bjergtoppe op. De største er små 1000 meter høje, men i gennemsnit rager de vel ca. 400—600 meter op.

Og så kom vi til Thorshavn. For os så det ud til, at hele byen var nede for at tage imod os. Sikkert nok har de fleste været der.

Thorshavn var en stor overraskelse. Vi havde ærlig talt ikke troet, at den var så forskellig, som den i virkeligheden er. Det, der mest forbavser, er priserne. Lad mig nævne nogle af dem. 1 liter mælk koster kr. 1,00, almindeligt bad kr. 4,00, middagsmad: kartoffelsuppe og bankekød kr. 5,50, aftensmad kr. 4,50, 2 små bananer kr. 1,20. Samtlige priser ligger i alle tilfælde over endog Københavns. Det var en stor overraskelse, for vi havde ventet, at det i alle tilfælde ikke ville være dyrere end i selve Danmark.

Folket selv var også en overraskelse. I virkeligheden den største overraskelse vi var ude for.

For at en færing vil tale med en fremmed, må han kende dem. Ellers taler man ikke med fremmede. Så jeg må sige, at vi kan ikke lade være med at forbavses over præsident Sorensen. Han er sandelig inspireret. Han sagde til os, at vi skulle ikke begynde at gå fra dør til dør, men vi skulle leje modesale og holde møder. Hvis vi havde begyndt at gå fra dør til dør, som missionærer almindeligvis gør, ville vi have gjort os umulige her i Thorshavn, for en færing taler ikke med nogen, de ikke kender.....

..... Næste gang skal jeg forhåbentlig skrive om vort første møde.

Mange hilsener fra os begge.

Ældsterne *Charles H. Madsen* og *Bent Jensen.*

Referater fra distriktskonferencerne

Esbjerg distrikt. 26., 27. og 28. marts

Distriktspræsident Peer K. Kristensen.

Konferencen i Esbjerg indledtes lørdag eftermiddag kl. 15 med møde for Kvindelig hjælpeforenings bestyrelser under ledelse af søster Mary G. Sorensen, og møde for de øvrige organisationers bestyrelser samt missionærerne under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Lørdag aften afholdtes en fest for alle distriktets medlemmer og venner. Broder Thomas Asmussen fungerede som konferencier, og det blev en morsom og underholdende aften. Tilstede 86.

Søndag morgen indledtes med præstedømsmøde, hvor missionspræsident Junius M. Sorensen og 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte til brødrene.

Samtidig afholdtes Kvindelig hjælpeforenings møde under ledelse af søster Mary G. Sorensen, som også holdt hovedtalen. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, overværede dette møde og talte også til søstrene. Tilstede 19.

Kl. 10 havde søndagsskolen et smukt program over emnet »Jesu liv og virke«. Hele programmet blev dygtigt og godt udført af søndagsskolebørn fra hele distriktet; børnenes sange og taler gjorde indtryk på alle ved den frejdige måde, de blev fremført på, og talte til alles hjerter. Tilstede 84.

Om eftermiddagen kl. 14 udforte distriktets missionærer et opbyggende program over temaet: »Jeg skammer mig ikke ved evangeliet«. (Rom. 1:16). Tilstede 57.

Søndag aften til konferencens hovedmøde talte missionspræsidentskabet inspirerende til den store forsamling, og koret sang »Fader vor i himlen«, og »Hvad var skuet ud i himlen« under ledelse af Esbjergs nye dygtige dirigent, ældste Gerald Jensen. Hr. P. M. Pedersen spillede violinsolo, og broder Ebbe Rosenkilde fra Askov Højskole sang »Den hellige stad«. Endvidere spillede søster Nunne Rasmussen fra Fredericia en klaversolo.

Det var en åndelig fest med Guds Ånd tilstede, og en aften, der vil huskes for det glade budskab til hele menneskeheden: Gud har igen åbenbaret sig og genoprettet sin kirke på jorden. — Tilstede 89.

Konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og ledet af distriktspræsident, ældste Peer K. Kristensen.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening bazar med meget stor tilslutning. Efter et lille forprogram gik man over til auktion og salg af de forskellige håndarbejder, der var fremstillet for at skaffe

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

midler til Kvindelig hjælpeforenings velgørenhedsarbejde. Der var også salg af forfriskninger, og i kælderlokalerne var opstillet forskellige boder med fiskedam, skydetelt osv., der også gav et pænt overskud til Kvindelig hjælpeforenings kasse. Tilstede 88. *A. S.*

København distrikt, 2, 3. og 4. april

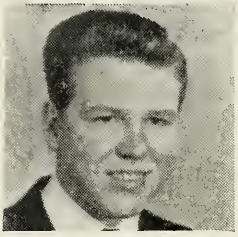

Distriktspræsident A. Gary Anderson.

Distriktskonferencen i København indledtes med et møde for Kvindelig Hjælpeforenings bestyrelser og sekretærer fra grenene i distriktet lørdag eftermiddag kl. 13,15 under ledelse af søster Mary G. Sørensen. Tilstede 7 søstre. Kl. 15 afholdtes møde for de øvrige organisationers bestyrelser og sekretærer under ledelse af distriktspræsident, ældste A. Gary Anderson. Tilstede 22.

Lørdag aften afholdtes koncert af København grens sangkor med ældste Jeremy Sørensen som dirigent og med broder Niels Henriksen som organist. Koret sang nogle af Kirkens smukke sange og nogle danske sange og viser, og mellem korets sange hørte vi en missionærkvartet, en orgelsolo ved broder Niels Henriksen, en klaversolo ved hr. Svend Petersen og en damekvartet. Missionspræsident Junius M. Sørensen gav i en tale udtryk for den guddommelige gave, som sang og musik er. Tilstede 140.

Søndag morgen afholdtes præstedomsmøde kl. 8,30. 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte over emnet »Præstedømmets betydning i kirken«, og missionspræsident Junius M. Sørensen talte om præstedømmets nøgler, som skal anvendes på rette måde. Tilstede 48.

Samtidig afholdtes møde for Kvindelig hjælpeforening. Søster Rigmor Larsen talte over emnet »Hjemmet er grundlaget for en bedre verden«, og søster Mary G. Sørensen talte over samme emne. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, overværede mødet og takkede i en lille tale søstrene for det store arbejde, de udfører. Kvindelig hjælpeforenings sangkor under ledelse af søster Valborg Jørgensen sang nogle smukke sange. Tilstede 31.

Konferencen fortsattes med søndagsskole kl. 10. Emnet for konferencen, »Den kostelige perle«, præsenteredes af de forskellige søndagsskoler i distriktet, København, Amager og Slagelse, og både børnene og de voksne fremførte hver deres del af emnet med stor frimodighed og dygtighed. Imellem talerne sang børnekorene fra København og Amager, og vi hørte også en sang af to piger fra Slagelse. Til slut kaldte missionspræsident Junius M. Sørensen forskellige brødre og søstre op for at sige nogle få ord. Tilstede 182.

Kl. 14 afholdtes nadvermøde. Under dette møde blev Kirkens og missionens autoriteter opretholdt. Missionærerne i distriktet talte over

konferencens emne, som var delt i følgende afsnit: »Definition af evangeliet«, »Frelsens plan«, »Guds værk og Guds herlighed«, »Nødvendigheden af lydighed mod Guds love«, »Den gyldne regel« og »Jesus og evangeliet«. Det var dejligt at høre, hvorledes alle missionærerne beherskede det danske sprog. Imellem talerne hørte vi en missionærkvartet og en sangsolo. Tilstede 79.

Kl. 16 afholdtes dåbsmøde, hvor en søster blev indlemmet i Kirken. Tilstede 47.

Konferencens sidste møde var aftengudstjenesten kl. 19. Præsident Grant R. Ipsen var første taler og talte over emnet »De syv uddelinger med særligt henblik på den sidste uddeling«. Præsident Ejnar Nielsen talte om H. C. Andersen og Profeten Joseph Smith, og til sidst talte missionspræsident Junius M. Sorensen om frafaldet efter at have citeret en artikel fra et amerikansk tidsskrift. Præsident Sorensen omtalte også den sidste uddeling. Imellem talerne sang koret nogle smukke sange. Tilstede 186.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste A. Gary Anderson.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening en god og vellykket bazar med en kort underholdning af søskende og missionærer, inden salget åbnedes. Foruden salg og auktion over håndarbejder var der skydebod og salg af forfriskninger, og aftenen gav et godt udbytte til Kvindelig hjælpeforenings arbejde for de nødlidende. Tilstede 125.

A. G. A.

Kredslærernes budskab.

Trosartiklerne

Artikel 10: »Vi tror..... at Zion vil blive grundlagt på det vestlige fastland (Amerika).....«.

Zion vil blive grundlagt på det amerikanske fastland.

I Kirkens første åbenbaringer er der adskillige henvisninger til Det nye Jerusalem og Zion, men den mest direkte findes i følgende åbenbaring:

»Og den skal kaldes Det nye Jerusalem, et fredens land, et tilflugtssted, et sikkert sted for den Allerhøjestes hellige. Og Herrens herlighed skal være der, og Herrens rædsel skal også være der, så de ugudelige ikke vil komme der, og den skal kaldes Zion. Og det skal ske, at de ugudelige, som ikke vil gribe til sværdet mod næsten, må fly til Zion for deres sikkerheds skyld. Og af hvert folk under himlen skal nogle samles der, og det skal være et eneste folk, der ikke skal være i krig indbyrdes. Og det skal siges blandt de ugudelige: Lad os ikke drage op for at kæmpe mod Zion, thi Zions indbyggere er frygtelige,

og derfor kan vi ikke stå os imod dem. Og det skal ske, at de retfærdige fra alle nationer skal samles og komme til Zion med frydesang og evig glæde.« (L. & P. 45:66—71).

Når Kristus kommer som fuldbyrdelse af denne forjættelse, skal der på jorden være to store byer, der skal gøres hellige med deres helligdomme eller templer. Den ene vil være staden Jerusalem, som skal genopbygges i Judas land, og den anden staden Zion eller Det nye Jerusalem, der skal bygges i Josefs land.

Den 3. aug. 1831 blev tempelgrunden i Independence, Jackson County, Missouri, indviet af Profeten Joseph Smith. Det er det sted, der er bestemt til, at et tempel skal bygges, hvor Guds herlighed skal hvile. »Se, den store Gud har bestemt det således.« Mere end hundrede år er gået, siden grunden til staden Zion blev indviet, og stedet for templet udvalgt og indviet. De sidste dages hellige ser hen til den dag, da alt det, der er forjættet i skriften angående Den hellige Stad, skal gå i opfyldelse, og Jackson County, Missouri, skal blive centrum for Zion, og Det nye Jerusalem opbygges der — et tilflugtssted, et sikkert sted for de hellige, og Herrens herlighed skal være dér, og der skal samles nogle dér fra hver nation under himlen.

Kredslærerindernes budskab

»Søg derfor ikke at give Herren råd, brødre, men derimod at modtage råd af hans hånd. Thi se, I ved selv, at han giver råd i visdom og i retfærdighed og i stor barmhjertighed ved alle sine gerninger«.

(Jakob 4:10).

Formål: At understrege det kloge og vise ved at være tro mod Guds råd.

Vi forsøger ofte at give Herren råd, selv om vi måske ikke er klare over, at vi gør det. Vi siger til Herren, hvad han skal give os, vi beder ham indtrængende, ja befaler ham næsten om at give os visse velsignelser eller speciel hjælp for at komme ud af vanskeligheder, som vi befinder os i, uden at huske, at han ved langt bedre end vi, hvad der er bedst for os.

I Mosiah (4:9) siger kong Benjamin: »... mennesket fatter ikke alle de ting, som Herren kan fatte«. Dersom vi altid er klare over denne kendsgerning, så vil vi, når vi beder Herren om velsignelser, i det store og hele sige til ham: »Himmelske Fader, vi vil meget gerne have denne velsignelse, men du ved, hvad der er bedst for os. Vi vil akceptere din afgørelse og din vilje«.

En ung kvinde blev livsfarligt kvæstet ved en bilulykke. Da venner besøgte hende for at udtrykke håbet om, at hun ville komme sig, sagde hendes fader: »Vi beder vor himmelske Fader, om han vil gøre hende rask, men vi bøjer os for hans større visdom, da han ved, hvad der er bedst«.

Vor rolle, når det drejer sig om at søge guddommelig hjælp er at bede i oprigtighed om det, vi ønsker, og som vi i sandhed føler vil være bedst for os, og så overlade afgørelsen til vor himmelske Fader. Ældste Matthew Cowley sagde engang: »Lad os leve værdigt, så vi kan få det, vi beder om, og bede om det, vi er værdige til«. (Generalkonferencen i april 1952). Vi må altid tage det at være værdig i betragtning.

Når vi betragter Herrens vidunderlige værk og gerninger, må vi afgjort anerkende hans store magt. Vi anerkender den orden og præcision, hvormed han styrer og leder universet. Hvordan kan vi da betvivle, at han kender sine sønners og døtres behov?

At argumentere imod Herrens råd eller at søge undskyldninger for ikke at følge dem, er meget uklogt. Nogle vil måske sige: »Jeg er af den formening, at jeg holder sabbaten lige så hellig ved at tage i skoven og glæde mig over naturskønhederne som ved at gå til møde«. Men Herren har givet os det råd, ja befalet os: »Du skal gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag«. (L. & P. 59:9). Vi som Guds børn skulle med hele vort hjerte samtykke i dette og være taknemmelige over, at vi således er blevet belært.

At tage imod råd af Herren betyder også at tage imod råd af hans bemyndigede repræsentanter. Herren kommer ikke til hver enkelt af os personligt med råd, men han giver belæringer gennem sine bemyndigede repræsentanter. I Lære og Pagter fortæller han os: » ... enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme«. (L. & P. 1:38).

Beredvillighed til at tage imod råd af en anerkendt myndighed er ikke tegn på svaghed; det er tværtimod tegn på stor forståelse og visdom. » ... At adlyde er mere værd end slagtoffer, og at være lydhør er mere værd end væderfedt«. (I Sam. 15:22).

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

»*Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig*«.

Der er ingen større kærlighed i verden end en sand moders kærlighed. Hun er villig til at lide og tåle for at kunne give liv til andre. Der er ingen egoistiske motiver, ingen tanke om ære eller betaling for en ydet tjeneste. Intet ønske om at udmærke sig eller vinde bifald.

Det er hende, der giver af sig selv til sine børn. Hendes kærlighed giver styrke og opmuntring til hendes sønner og døtre. Hun er den, der er villig til at slide og ofre dag og nat, hvis det behøves, for deres timelige velbefindende.

Hun ser først på sin kærlighed og sin pligt mod sine børn, før hun ser på sine egne ønsker om hvile, lediggang og fornøjelser eller man-

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

ge andre ting, og ofte bliver hendes egne fornødenheder skubbet i baggrunden, for at de børn, hun elsker, kan blive bedre stillet.

En god moder lægger grundvolden til sine børns fremtid ved sit gode eksempel, ved de lærdomme, hun giver dem, den tålmodighed, hun viser gennem vanskeligheder. En god sidste dages hellig moder viser kærlighed til Herrens værk og tro på Frelserens guddommelige mission. Hun tror på og underviser sine børn i guddommeligheden af Profeten Joseph Smiths mission, og at de, som er fulgt efter ham, har været og er profeter, kaldet til at føre Herrens værk fremad. Gennem sin tro og sine gerninger lærer hun sine børn ærlighed mod Kirken og dens lærdomme.

Gennem barndommens år er moder der altid med sit ømme smil, sit opmuntrende nik og sin vejledende hånd til de vaklende skridt. Efterhånden som børnene vokser og bliver stærkere på sjæl og legeme og stadig rækker ud efter nye interessefelter, kommer der nye verdener for dem at erobre, nye vanskeligheder at overvinde, nye fristelser til at prøve deres modstandskraft og deres karakter. Heldig er den unge mand eller kvinde, der har en kærlig moder i nærheden, en der forstår, en der husker faldgruberne langs vejen og ved, at vandringen kan være hård og vanskelig, men kun altfor godt ved, at mangt et fald kan undgås ved en kærlig moders stadig vejledende hånd. Velsignede er de, der lytter efter en god moders råd.

Der er et ord, der siger: »Gud kan ikke altid være tilstede for at hjælpe sine børn, derfor gav han os mødre.« En moders hjerte og tanker er altid hos hendes børn. En moder er den sandeste ven, vi har, når prøver eller vanskeligheder kommer til os; når de, som vi kalder venner, forlader os, når alt synes tabt og vejen foran er fuld af skygge, så vil moder stadig stå ved siden af os og prøve ved venlige ord og handlinger at fordrive alle skyer og skygger og atter bringe fred til vort hjerte.

Moder forlanger ikke noget til gengæld for de søvnløse dage og nætter, hun har tilbragt ved sine elskede børns sengekant. Hun forlanger intet for sine ofre og selvfornægtelser. Hun lider i stilhed, når hun såres af den tankeløse ungdom. Hvor mangen hjertesorg kunne undgås, hvis vi alle ville huske at »gøre mod andre, som du ønsker at andre skal gøre mod dig«. Mange gange, hvis børn ville standse og tænke over, at en dag vil de være fædre og mødre, og de vil være dem, der skal lede deres små børns skridt, så ville der være mere venlighed, mildhed, omsorg, tålmodighed og kærlighed mod forældrene; megen sorg og bekymring på grund af tankeløse ord og handlinger fra børnenes side ville kunne undgås.

En moder fortjener venlighed, ømhed, uegennytte. Hun fortjener den ene ting, som omfatter alle disse ting, nemlig vor *kærlighed,* ikke blot på Mors Dag, men hver dag året igennem. Utaknemmelighed er en af vore største fejl, og mange forfalder til den.

Selv om vi vinder verdslig ære og har held med os, så er vi i sandhed små mennesker, hvis vi undlader at ære vore mødre, hvis vi

svigter dem, når de trænger til hjælp og trøst, eller svigter dem for verdslig anerkendelse og for at tilfredsstille vore egne egenkærlige ønsker.

Skam dig aldrig over i ord eller gerning at udtrykke din kærlighed og taknemmelighed mod din moder. Husk: Mindet om en moder er sødt, men aldrig så sødt som moder selv. Nogle af os glemmer dette. Hvor lidet påskønner vi en moders kærlighed, indtil hun er taget bort fra os!

Der er ingen jordisk ven som en moder. Så hvorfor ikke fortælle hende nu, hvor meget vi trænger til hende, hvor meget vi elsker hende, hvor meget hun er en del af vort liv. Vi er aldrig klare over, hvor meget en moder betyder for os, for vi skilles fra hende, eller hun er blevet kaldt »hjem«. Udsæt ikke til i morgen at fortælle hende det.

Lad os midt i al livets hastværk og besvær ikke glemme at være venlige mod moder, give hende blomster, medens hun endnu er her. Respektere og ære hende, medens hun lever. Hun kan ikke høre vore lovprisninger og vore komplimenter, efter at hun er borte. Lige meget hvor du er eller hvor gammel du er, så skam dig aldrig over at vise din kærlighed og at ære din moder.

Mary G. Sorensen, præsidentinde,
Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen og Primary

Nadververs for maj og juni.

Vore hjerter rens, vi bede,
Hold os stedse nær til dig.
Lad din gode Ånd os lede
Altid frem på livets vej.

Der kan findes megen værdifuld sandhed i følgende lille historie:

»Jeg drømte, jeg kom til en smuk bygning; den lignede en bank, men det var alligevel ikke en bank, for skiltet på døren sagde: TID TIL SALG!

Jeg så en mand, som bleg og åndelos af anstrengelse arbejdede sig op ad trappen, som om han var syg. Jeg hørte ham sige: »Doktoren sagde, at det lige bestemt var 5 år for sent, jeg kom til ham. Nu må jeg hellere købe de 5 år — så kan han redde mit liv«.

Så kom der en anden mand, og han sagde: »Det er allerede for sent, at jeg har opdaget, at Gud har givet mig store evner og muligheder. Sælg mig 10 år, så jeg alligevel kan nå at blive den mand, jeg skulle have været.«

Der kom også en ung mand, som sagde: »Mit selskab har sagt til mig, at fra næste måned kan jeg overtage et stort stykke arbejde, hvis jeg ellers er forberedt til at tage det; men det er jeg ikke. Sælg mig 2 år, så jeg kan overtage det arbejde.«

Således kom de: syge, uden håb, fortvivlede, ulykkelige — og de gik derfra smilende og alle med et uudgrundeligt smil på læberne,

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

for nu havde de det, som de trængte så hårdt til og ønskede så meget: TID!

Så vågnede jeg, — glad ved den tanke, at jeg havde det, som disse mænd ikke havde, og som de aldrig ville kunne købe: TID! Jeg havde tid til at gøre så meget af det, jeg gerne vil gøre, og som jeg *skal* gøre. Hvis der var nogen, som hørte mig synge eller fløjte ved mit arbejde den morgen,, så skulle de have vidst, at det var fordi jeg følte mig så glad. FOR JEG HAVDE STADIG TID!«

— — —

Måske har De allesammen hørt den historie før, men vi synes, at pointet i den kan give os alle noget at tænke på. Hvorledes bruger vi vor tid og vore talenter? Vi har allesammen tid, men vi får kun godt af den i forhold til, hvorledes vi bruger den.

Det er ens for os alle, at døgnet har 24 timer. Hvad skal vi bruge en sådan gave til? Hvad gør De med Deres? Vi bestemmer selv!

Tiden har også noget at gøre med vor søndagsskole og Primary! Hvis vi ønsker en god søndagsskole, tager det tid at forberede sig til den — ellers kan man ikke tillade sig at give instruktioner til andre.

Vi bør være taknemmelige for, at vi endnu har tid til at tjene vor himmelske Fader; tid til at udføre det arbejde, Han har bedt os om at gøre; tid til at gøre de ting, vi elsker at gøre. Brug derfor tiden godt, mens De har den, og for udnyttelsen af denne gave vil vor himmelske Fader belønne Dem.

Vi vil gerne benytte lejligheden til at takke for de tilsendte rapporter.

Søndagsskolens og Primarys hovedbestyrelse:
Roy E. Christensen, præsident. *Inger M. Fischer,* sekretær.

Gensidig Uddannelses-forening.

Der går meget arbejde forud for et stævne. Der skal lægges mange planer — og over det hele står ønsket om at fremme Herrens værk gennem dette stævne.

Til trods for alle anstrengelser og ønsker vil stævnet dog ikke blive vellykket, hvis der ikke er nogen tilstede til at modtage dets budskab. Det er ikke alene vor pligt, men det er vor store forret at være med til at støtte disse sammenkomster, som arrangeres af GUF. Der er her en anledning for både unge og ældre, missionærer og medlemmer, til at mødes og lære hinanden at kende. Her er lejligheden, hvor man får sit vidnesbyrd styrket ved den vidunderlige ånd, som plejer at præge vore møder. Her kan ungdommen lære mere om evangeliet og føle dets indflydelse på deres liv.

Funktionærer og lærere bør være der og repræsentere deres gren, for det er her, de kan modtage nye og bedre idéer om undervisning og ledelse af ungdommen på retfærdighedens veje.

Planlæg Deres ferie og spar Deres penge, så De kan komme til stævnet. Stot derved GUF og få selv en dejlig oplevelse.

J. Paul Tegan, præsident. *Inger M. Fischer,* sekretær.

Kom til Stævnet

15., 16. og 17. juli i Esbjerg

Fredag den 15. juli: Udflugt.
Dejlig tur til det verdensberomte Fanø.
Fredag aften: Stort Guld og Gront bal.

Lørdag den 16. juli:

Kl. 10,00: »Brunch« (morgenmad og frokost sammen).
Kun for GUF's bestyrelser.
Kl. 13,00: Fællesmøde.
Kl. 16,00: Mode for alle GUF's bestyrelser.
Kl. 19,30: Festaften.

Søndag den 17. juli:

Kl. 10,00: Ungdomskonference. Præsentation af valgsprog.
Kl. 14,30: Vidnesbyrdmode.
Kl. 19,00: Ungdomskonferencens sidste mode.

Vi mødes til Stævnet!

Genealogisk forening.

Lad os ikke glemme dette!!

Visse af de dødes behov kan kun udfores af de levende, de er således afhængige af os. Forskellige kirkeforordninger, som de sidste dages hellige tror er nodvendige for at opnå en hoj grad af frelse, må udfores på denne jord, fordi de omfatter det jordiske legeme.

Dersom disse forordninger ikke bliver udfort i vedkommendes liv her på jorden, må de nødvendigvis udfores ved stedfortræden af de levende. Derfor er det nodvendigt at have templer, hvor arbejdet kan udføres for de døde, såvel som for de levende.

Ansvaret for dette arbejdes udførelse hviler på de levende, det er de afdode forældres børns pligt at soge de nødvendige oplysninger tilvejebragt, at gå ind i Herrens templer, og der som stedfortræder at virke som frelsere for deres dode og derved give dem alle de velsig-

nelser, som følger med evangeliet, samt ophøjelse, ligesom de har modtaget for sig selv.

Det er et meget stort privilegium, som Herren har skænket sine børn, at de kan virke som stedfortrædere for deres døde, idet de derved udfører alle de rettigheder og privilegier, der tilhører evangeliet, for de døde, og hvis de døde er villige til at modtage det, vil det blive betragtet, som om de selv havde udført det.

Dette arbejde hjælper ikke alene de døde, men er også med til at ophøje os selv, thi vi kan ikke blive fuldkomne uden dem, ligesom de ikke kan blive fuldkomne uden os. (Lære og Pagter 128:18).

Derfor skulle enhver sidste dages hellig drage omsorg for at få sit slægtsregister udfærdiget og indsendt, således at de forskellige ordinancer kan blive udført for den afdøde slægt, som er gået bort uden at have modtaget disse privilegier, og på denne måde bliver både de og vi velsignet.

Straks efter indvielsen af templet i Bern, Schweiz, vil også søskende fra Danmark kunne få lejlighed til at gå gennem templet for at få deres begavelse, samt få lejlighed til at udføre arbejde for deres afdøde slægt.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Den ideelle lærer

»En lærers arbejde rækker helt ind i evigheden; han kan aldrig vide hvor eller hvornår hans indflydelse standser«.

Henry Brooks Adams.

Hvad er det for egenskaber, der karakteriserer den ideelle lærer, *uden* hvilke hans undervisning vil slå fejl, men *med* hvilke han vil have virkelig fremgang?

For det første må han have evne til at sætte sig i andres sted.

For det andet må han have samlet sig en masse kundskab.

For det tredje må han bruge denne kundskab i sin daglige livsførelse.

For det fjerde må han være villig til at stille sig selv i skyggen.

Enhver lærer, som har disse egenskaber, vil kunne blive den ideelle lærer. Men hvis han mangler blot een af dem, vil hans undervisning slå fejl.

1. *Evne til at udtrykke sig eller meddele sig til andre.*

Lærerens arbejde er ikke først og fremmest at *tilegne* sig en hel masse kundskaber, men at kunne dele ud af dem, hvilket er en helt anden sag.

Vi lærere øser ustandseligt ud af vort tankeforråd og putter det i andre.

Så længe vi er tilfredse med at beholde vore kundskaber for os selv, er vi overhovedet ikke lærere. Det som skaber læreren, er hans lidenskab for at skabe dygtige elever. Men selv denne lidenskab er til ingen verdens nytte, hvis han ikke samtidig har en dygtig forestillelsesevne. Hvert øjeblik bør han styres af denne stærke magt. Vi går ustandseligt »uden for os selv« og ind i andres liv: sløve, mørke og uintelligente liv, uforståelige for alle andre end os. Dette er forestillelsesevne, det at vi skaber en sympatisk forståelse i os selv af de forhold og betingelser, andre lever under.

2. *Samle sig kundskab.*

Foruden den ovennævnte evne må han have samlet sig en masse kundskab. Disse »hungrende« elever drager al deres næring fra os, og har vi, så vi kan give dem? Hvis vi intet har, får de ikke noget, men har vi en masse at give af, vil de blive beriget. Vi er den forrådskilde, de øser af. Hver gang vi nægter at tage næring til os, afskærer vi dem fra at få noget også. Måske andre er tilfredse med den kundskab, de har, men en lærer må aldrig være det. Når man forbereder en lektie, vil man opdage, at det sværeste af den, er det, som man *ikke* skal tale om. Det man *skal* tale om, kan man sagtens finde ud af, det står jo simpelthen anført i lektien, *men det er ikke nok.* Man må vide en masse mere end det, der står i lektien. Man må tænke på, hvorledes de forskellige elever vil reagere overfor de forskellige problemer, man er nødt til at tænke over, hvilke emner, der absolut ikke kan diskuteres under denne lektie osv.

En og anden vil måske spørge: Hvad nytte er det til? Hvorfor skal man forberede sig til mere, end hvad lektien lige netop siger?

Det kan hver eneste lærer svare på!

Det vil altså sige, at selv om et emne synes at være lille, spænder det alligevel over et stort område. Enhver lærer må kende hele det område, det dækker over, ikke blot nogle af de stier, der løber her og der på det.

Men den ideelle lærer vil ikke blot samle sig forråd for elevernes skyld, men også for sin egen. *For at være en stor lærer, må man også være en stor personlighed.*

Det er ikke blot, at vi må samle forråd, *vi skulle allerede have det!* I det øjeblik, vi skal bruge det, er det for sent at begynde at samle det. Vi skal samle hele tiden, så det er parat i det øjeblik, vi skal bruge det. Den plan, som »Den store Lærer« brugte: at samle kundskaber i 30 år, for derefter at bruge 3 til at dele dem ud i, var meget klog.

3. *Evnen til at omsætte disse kundskaber i sin livsførelse.*

Man vokser ved at lære. Man lægger ikke altid mærke til, at kundskaber ganske naturligt er en drivkraft, de er diskussionsstof, og kan »sætte brand« i de unges sind. Og det er godt nok; for når man hører

om et eller andet, så er man forpligtet til at undersøge det stykke for stykke, før man accepterer det.

Man kan på ingen måde modtage den fuldstændige kundskab om en ting på eengang, det sker bid for bid.

En bog er i sig selv en ufuldkommen instruktør. De sandheder, der findes deri, er upersonlige, og forekommer derfor at være uvirkelige. De skal fremføres af et levende væsen, før de kan interessere en ung elev. Det er derfor ikke nok, at læreren er fortrolig med dens bogstaver; han må forstå at give stoffet liv og ånd, når han fremfører det. Han må være fuld af begejstring og af en urokkelig tro på det, som han underviser i, så andre kan mærke det; det vil skabe de samme følelser hos hans tilhørere og skabe større opmærksomhed i klasseværelset, og *det* er lærerens første opgave.

Man kan sommetider høre folk sige: »Jeg ville vel nok gerne være lærer, hvis bare eleverne brød sig om at lære noget.«

Men i så fald ville der ikke være stærkt brug for undervisning; de mennesker, som er klare over, at kundskab er guld værd, skal nok finde den *uden* undervisning. Vor hovedinteresse ligger hos dem, som ikke selv er vågne.

Det skal indrømmes, at meget ofte lader vi lærere vore klasser sidde hen i fuldstændig passivitet, selv om vi taler om udvikling. Fejlen er ikke vor alene, kundskaben selv underviser os om hvorfor ved følgende karaktertræk:

Hvorledes tør en elev i det hele taget begynde at tage undervisning uden fra første færd fuldstændig at åbne sit sind for det, han skal lære, uden at akceptere kendsgerninger, uden at lytte til Autoriteterne, med andre ord uden at være lydig? Han bør lægge alle sine egne forudfattede meninger til side og modtage det, som er sandhed. Sandhed ægger, sagde vi før, den tvinger os til at tage stilling til den, og det er det, som er så svært for diskussionslystne naturer.

Nu er det lærerens opgave at sørge for, at denne begejstring ikke svækkes. Han skal samtidig holde balancen mellem kundskabens to yderpunkter: Fornuften og intelligensen, og denne balance er SANDHEDEN.

Samtidig med, at en elev accepterer kendsgerninger, d. v. s. ting, som står uomtvistelig fast trods al diskussion om det modsatte, skulle han hele tiden bringes til at forstå, at disse kendsgerninger *netop* giver ham den rigeste anledning til kritik og diskussion, *som derefter skulle føre til handling.*

Hvis de får ham til stadig at forholde sig passiv, sløv og uimodtagelig, så er der noget i vejen med læreren. Kendsgerninger er ligefrem skadelige, hvis de påtvinges os uden at »opvække« det sind, som griber eller antager dem. Undervisningen skulle føre elev og sandhed sammen, og for at den kan det, skulle man aldrig lade eleven »bare sige ja og Amen«, men han bør opmuntres til at tænke selv, at bruge sin iagttagelsesevne, til at danne sig sine egne meninger, at dømme,

selv om han løber den risiko at tage fejl, eller man synes, han ikke er moden nok dertil.

Denne udvikling af ens personlighed er det store mål for undervisningen, den har sin store mulighed gennem hver elevs frihed til at vælge for sig selv og til at undersøge tingene for sig selv.

Der bør udvises lige så stor grundighed med de »små« ting som med de »store« Men en blot og bar overvejelse af sandheden fører ikke til noget. Der skal arbejde til; mangen en sløv og ligegyldig klasse ville komme »til live«, hvis den blev sat til at bestille noget.

Og før elevernes tanker kommer til at arbejde, er arbejdet dårligt nok begyndt.

4. *At glemme sig selv.*

Og så er lærerens fjerde kvalifikation denne: At være villig til at glemme sig selv. *Hvad er sværere?*

Man kan være en ualmindelig fin personlighed, gøre en masse godt hver eneste dag, men ikke være villig til at gøre det i det skjulte.

Mange mennesker er villige til at være gode og venlige, hvis de derved kan vinde sig ros og ære. Kærlighed til ros, det er vist den skavank, vi sidst bliver kvit, men der findes næsten ingen værre skrøbelighed for en lærer. Hvis han elsker ros og anerkendelse, så kan han lige så godt opgive sit arbejde. En lærer må ikke leve for sig selv, men for sine elever og for den sandhed, som han skal fremføre. Han må se fuldstændig bort fra sig selv og kun have sin opmærksomhed henvendt på den kundskab, han er sat til at forvalte og ikke på så underordnet en person som den, der er sat til at meddele den.

Vi kaster vort brød ud på vandene, og hvis vi er kloge, forsøger vi ikke at spore det tilbage til os selv. Muligvis kan vore elever slet ikke se, hvad vi gør for dem og skulle heller ikke kunne se det — det er en af vore opgaver at skjule det — alligevel har de en fornemmelse af, at de år, hvor de virkelig udviklede sig, var deres lykkeligste, ... og da var vi deres lærere. Vi er derfor blandt de få, de virkelig »hænger« ved, — foruden deres forældre.

DET ER BEDRE AT VÆRE ELSKET — END AT BLIVE FORSTÅET

Nu er der muligvis nogle, som vil indvende, at det er umuligt at være en virkelig god lærer, og de har sandelig ret.

Enhver af de fire kvalifikationer, vi her har gennemgået, er nemlig uendelig. Der er ikke en eneste af dem, vi kan blive fuldkommen i. Der vil altid være mere at lære, mere at opnå for hver af dem. Hvert år vil vi være nået en lille smule nærmere til målet, kun for at finde, at den fuldkomne lærer blot er en talemåde. Der er altid endnu større muligheder. Selv i de fejltagelser vi gør, er der udvikling, og vi vil opdage, at de som regel er afvigelser fra de karakteregenskaber, vi her har drøftet.

Med andre ord: Hvis vi kunne blive bedre lærere, ville vi dermed også være blevet bedre mennesker. Enhver leder er samtidig en lærer; enhver moder er det. Vi er allesammen en slags lærere i det arbejde, vi til daglig udfører, idet vi på en eller anden måde påvirker de mennesker, vi omgås.

Da undervisning således er den mest almindelige af alle stillinger, er *de* heldige, som kan give deres hele liv til dette berigende studium.

(George H. Palmer i The Instructor. October 1953).

— — —

Vi håber, *alle* lærere og lærerinder vil læse ovenstående artike grundigt og gøre alt, hvad de kan, for at gennemføre dens gode idéer til gavn for sig selv og deres klasser.

Må Gud velsigne Dem i Deres arbejde og i de bestræbelser, De alle gør for at føre Kirken fremad.

Hovedbestyrelserne.

Fra missionsmarken

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

København: Den 5. maj fylder søster Anna Kragh, Nørrebrogade 9, 75 år Hjertelig til lykke!

Den 28. maj fylder søster Thora Hall Mouritzen, Brohusgade 1 B, 60 år. Hjertelig til lykke!

Amager: Den 11. maj fylder søster Thora Henriksen, Grækenlandsvej 13, 65 år. Hjertelig til lykke!

Den 24. maj fylder søster Betty Sørensen, Gerbrandsvej 4, 85 år. Hjertelig til lykke!

Aarhus: Den 5 maj fylder søster Anna Margrethe Elisabeth Nielsen 60 år. Hjertelig til lykke!

Hjørring: Den 18. maj fylder broder Thomas Chr. Nielsen 65 år. Hjertelig til lykke!

Hilsen fra USA: Fra Salt Lake City, Utah, sender broder og søster Thorvald Therkildsen, tidligere Aalborg, de hjerteligste hilsener til alle »Stjernen«s læsere.

Bryllup:

Amager: Den 26. marts viedes broder Poul Erik Konnerup Kristensen til søster Ingrid Jensen. Efter vielsen på rådhuset fik det unge par i kirken på Priorvej Kirkens velsignelse ved grensforstanderen for Amager gren, broder Villy Sørensen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Kolding: Lørdag den 19. februar afholdt Kolding gren en fest for søskende og venner. Der var ca. 55 tilstede.

Programmet begyndte med Koldings »Holger Fællessanger«, der fik hele salen til at synge med på »En jæger gik at jage« og andre sange. Vi fik også besøg af en vaskeægte cowboy og hans danske kollega; desuden så vi en krinolinedans, og oplæsning manglede heller ikke; vi hørte jyske historier og »Flugten til Amerika«. Både Danmark og Amerika var fint repræsenteret ved klaveret, og en del andre numre fulgte efter, og til slut kom »Wilhelmina fra Copenhagen«.

Da underholdningen var til ende, blev der åbnet for boderne med forfriskninger, og som afslutning på aftenen blev der fremvist farvefilm fra Amerika.

Koldig gren vil gerne takke alle, der var med til at gøre aftenen så vellykket, en særlig tak til alle de tilrejsende fra Esbjerg, Aabenraa, Vejle og Fredericia. *J. J.*

Hjørring: Den Kvindelige hjælpeforening i Hjørring havde aftenmødet søndag den 6 marts under præsidium af grensforstander, ældste Roy Rasmussen, og under ledelse af præsidentinden for Kvindelig hjælpeforening, søster Ruth K. Kristensen. Mødet blev indledt med sangen »O, min Fader« og bøn ved søster Elsine Nielsen. Efter sangen »Fader vor i himlen« bød søster Kristensen velkommen, hvorefter søster Ragnhild Nielsen talte om forudtilværelsen. Søster Signe Christensen sang »Kom hellige«, hvorefter søster Kristine Madsen talte om »Livet her på jorden«. Kvindelig hjælpeforenings sangkor sang »Der er skønhed her på jord«, og søster Signe Christensen talte om »Livet efter doden«. Til slut talte ældste Roy Rasmussen om Kvindelig hjælpeforening. Vi sluttede med sangen »O, bliv hos mig« og bøn ved søster Ejdelis Nielsen. Tilstede 17. *S. C.*

Randers: Mandag den 21. marts afholdt Kvindelig hjælpeforening i Randers fodselsdagsfest, hvortil præstedommet var inviteret. Efter de indledende sange og bøn og velkomst ved præsidentinden, søster Anna Mortensen, gav denne en tale over Kvindelig hjælpeforening og dens arbejde. Maden blev derefter velsignet af broder Elo Eriksen, og vi nod kakaoen, den friskbagte kringle, sirupskagen og sukkerkringlerne. Derefter var der forskellig underholdning af brødrene og søstrene: sang, historier, dans, duet, solo og tryllekunster. Vi havde en fornøjelig tid sammen og sluttede kl. 23 med »Pris Gud« og bøn ved broder Alex Nielsen. Tilstede 29. *A. M.*

Amager: Tirsdag den 15. marts fejredes Kvindelig hjælpeforenings 113-års fødselsdag. Der blev serveret kager og orangeade samt forskellige frugter. Vi havde en god tid sammen, og vi vil gerne sende en hjertelig tak og hilsen til ældste William M. Hansen og hustru, St. Anthony, Idaho, som havde sendt os beløbet, for hvilket vi kunne afholde den lille sammenkomst. *K. A.*

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Aalestrup: Her i Aalestrup har vi nu holdt søndagsskole siden den 25. juli 1954, og vi vil gerne fortælle lidt om, hvordan det går.

I begyndelsen var der mange forskellige børn, som kom her; de var i alderen 4 til 11 år, nogle kom en gang eller to, men der er blevet nogle trofaste tilbage, som kommer hver eneste søndag, og det er en stor glæde for os at se, med hvor stor iver og glæde de går op i arbejdet, lige meget om det gælder lektien eller den sidste halve time, hvor vi tegner, farver, leger eller laver lette, små håndarbejder i papir eller lignende, alt efter årstiden. De kappes alle om at få lov til at holde bøn, synge en sang eller fortælle en historie, og vi synes alle, at vi har en god søndagsskole. Der er nu 16 børn, som trofast kommer, og af og til har vi besøg af børn fra Aars.

Den 20. december holdt vi julefest med 17 børn og nogle voksne undersøgere. Ved hjælp fra søster Aronson og søster Hallam havde vi en god tid sammen med sang, lege, historier og forfriskninger.

Den 21. februar havde vi igen fest, fastelavnsfest. Børnene havde selv i søndagsskolen lavet fastelavnsris og huer, alle pigerne var Rødhætte, og alle drengene kinesere eller bagere. Vi holdt en dejlig fest, der begyndte med sang og bøn; derefter gik resten af tiden med sange, lege og historier. Vi fik sodavand og boller, æbler og andre godter, og festen sluttede med, at vi alle blev fotograferet. Vi havde den glæde at have besøg af de to søstre Hagensby og fem børn fra Aars og søster Andersen fra Løgstør, og vi vil gerne her sige dem tak for deres hjælp. Der var 22 børn og 4 voksne tilstede.

Vi mener, at vor søndagsskole går godt, og det er vor stadige bøn, at vor himmelske Fader vil velsigne vor lille søndagsskole og hjælpe os til at lære børnene det sande evangelium. *E. L.*

Fra fastelavnsfesten i Skive.

Aarhus: Lørdag den 19. marts opførte Genealogisk forening i Aarhus gren skuespillet »Broen«.

Efter indledningssang og bøn bød præsidenten for Genealogisk forening, broder Svend Aage Staking, velkommen til de 140, som var mødt op fra hele distriktet, og umiddelbart efter begyndte skuespillet med en smuk prolog, fremsagt af søster Staking, og tæppet gled nu fra, og vi så en scene fra åndeverdenen, hvor vi hørte de hedengangne ånder samtale, og hvor vi fik et indblik i, hvorledes de ånder, som ikke modtager evangeliet, gik og ventede på, at der skulle udføres dåb for dem. I pausen mellem akterne fik vi en smuk sangsolo af ældste A Leron Johnsen fra Herning samt et musikstykke.

2. og 3. akt foregik på jorden, hvor vi fulgte et ægtepar, som modtager evangeliet samt udfører slægtsarbejde for deres slægt. 4. og sidste akt foregik igen i åndeverdenen, hvor vi ser ægteparret i åndeverdenen blive modtaget af deres familie og takket for deres arbejde for dem.

Det var et vidunderligt skuespil, som nok kunne vække til eftertanke hos enhver, som ikke har fået udført genealogisk arbejde. Alt for mange forstår endnu ikke den store velsignelse, man får ved at udføre genealogisk arbejde for sin slægt. *H. H.*

G.U.F. i Aarhus gren havde søndag den 4. april aftenmødet kl. 19,30. Præsidenten for G.U.F., ældste Ronald O. Harris, bød velkommen, og efter sangen »Vi glædes og frydes« og bøn blev aftenens skriftsted oplæst ved Lillian Kirkegård ud fra Moroni 10. kapitel.

Aftenens første taler var søster Nanna Petersen, som talte om Joseph Smiths liv og åbenbaringer. Efter denne beretning fik vi en smuk sangduet ved søster June Pehrson og ældste Wayne Schow. Søster Marie Christensen talte om »Beviser i Mormons Bog om Bibelens sandhed«. Efter talen sang Birthe Thomsen og Grete Nedergård den smukke sang »Vi mødes«. Aftenens sidste taler var søster Grete Haupt, som talte om Mormons Bogs sandhed og fremkomsten af guldpladerne i Cumorah Høj. »Vi skal, ligesom der står i Bibelen, føje to stykker træ sammen, så de bliver eet i din hånd, føje Bibelen og Mormons Bog sammen og bruge dem begge i vort daglige liv.« Efter søster Haupts tale deklamerede søster Anna Poulsen den smukke sang »Sagte og inderligt Jesus han kalder«. G.U.F.'s spejdere sang »Nu er himmel og jord stille«, hvorefter ældste Harris takkede for den dejlige aften, som sluttede med sangen »Alle vegne, hvor jeg vanker«, og bøn ved søster Grete Johanson. *H. H.*

Esbjerg: Kvindelig hjælpeforening i Esbjerg afholdt en vellykket fødselsdagsfest torsdag den 17 marts. Festen blev indledet med et lille program. Præsidentinden, søster Caroline Jensen, bød velkommen, og søster Maren Pedersen holdt en lille tale om, hvad Kvindelig hjælpeforening havde betydet for Kirken, siden den var blevet stiftet af Profeten Joseph Smith.

Efter at Kvindelig hjælpeforening og præstedømmet havde holdt deres respektive møder, samledes præstedømmet, der var inviteret til festen i dagens anledning, med medlemmerne i Kvindelig hjælpeforening til et lille program kl. 20,45 med sang, oplæsning og forskellig underholdning, hvorefter man samledes omkring de smukt

dækkede borde og nød de forfriskninger, der var tilberedt i dagens anledning. Broder Thom. Asmussen underholdt med en festavis, og søster Ane Pedersen gav os nogle gode jyske oplæsninger, så stemningen var den bedste, og alle de tilstedeværende takker bestyrelsen for den dejlige aften. Tilstede 38.

Tirsdag den 22. marts holdt søndagsskolen i Esbjerg et specielt møde med forskellig underholdning: Sang, musik og forevisning af film.

Som første nummer på programmet sang ældste Gerald Jensen »Old man river« og gav som ekstranummer på opfordring »Hvor jeg end vandrer«. Derefter hørte vi en violinsolo af hr. P. M. Pedersen og en klaversolo ved hr. Arne Pedersen. Søster Gunhild Tagmose akkompagnerede. Som afslutning på dette program sang søster Lilli Christoffersen, Odense, »Beautiful Dreamer« med guitarakkompagnement.

Til slut så vi en række farvelysbilleder med ledsagende foredrag af søster Christoffersen: »På ferietur i bil gennem Tyskland, Østrig, Italien og Jugoslavien«. Og det kan siges, at alle de tilstedeværende med levende interesse fulgte både fremvisningen og foredraget, og vi skylder alle de medvirkende tak for den dejlige aften. Tilstede 84.

A. S.

Aalborg: Søndag den 6. februar havde Primary aftenmødet i Aalborg. De tre Primary-grupper i Aalborg: Norre Uttrup, Vejgård og Aalborg, tog del på programmet. Præsidentinden for Aalborg Primary, søster Astrid Jensen, ledede mødet. Bodil Hansen, blåmejse i Vejgård Primary, åbnede med bøn. Søster Jensen bød velkommen og holdt en lille tale over Primary arbejdet. Fem drenge og ni piger fremsagde i kor aftenens motto. Søster Hansen, Vejgård Primary, talte over emnet lydighed ved eksempel, Vibeke Toft Jensen, pilot-pige fra Vejgård, om lydighed mod Gud, og Kirsten Brun, Nørre Uttrup, om lydighed mod forældre. Imellem disse taler sang alle børnene flere dejlige små Primary sange, ledet af missionær, søster Karin Aronson. Jonna Rogilds, Aalborg, talte over emnet »Hvad jeg har lært i Primary«, og Grethe Jensen, Aalborg, talte også over samme emne. Søster Sørensen, præsidentinde for Nørre Uttrup Primary, talte om Primarys indflydelse i hjemmet, og til sidst var der nogle bemærkninger fra grensforstanderen, ældste Fred Gregersen, der udtrykte sin glæde over Primarys arbejde. Per Sørensen, skovmand fra Nørre Uttrup, sluttede med bøn. Missionær, søster Lucille Hallam, præsidentinde for Vejgård Primary, havde sammen med rådgivere og lærerinder gjort et stort arbejde med at forberede børnene til deres del af programmet. Tilstede ialt 105.

Fastelavnsfest i Vejgaard Primary.

Den 22. februar afholdt *Vejgård Primary* en stor fastelavnsfest. Der var mange forskellige, der tog del i underholdningen, og bagefter slog de katten af tønden. Til sidst serveredes der mælk og boller til alle børnene. Tilstede 43.

Den 16. februar afholdt *Aalborg Primary* en stor fastelavnsfest. Børnene tog del med sang og bøn. De slog katten af tønden, og bagefter serveredes der kakao og boller. Tilstede 45.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Den 23. februar afholdt *Nørre Uttrup Primary* en stor fastelavnsfest. Efter sang og bøn slog børnene katten af tønden, hvorefter der serveredes mælk og boller. Tilstede 38.

Lørdag den 2. april havde Primary organisationerne i Aalborg en dejlig aftenunderholdning og fest i kirken i Valdemarsgade under ledelse af søster Astrid Jensen, præsidentinden for Aalborg Primary. Programmet begyndte med sangen »God og venlig altid vær« og bøn ved Joan Nielsen, en blåmejse-pige fra Aalborg. Børnene i solskinsklassen sang, og derefter havde Aalborg den første del af programmet. Søster Iversen havde gjort et stort arbejde ved at øve med børnene, og de forskellige numre på programmet viste det. »Klods Hans«, akrobatik og små sketches blev udført af børnene på en glimrende måde. Nørre Uttrup Primary udførte derefter deres del af program-

Primary aftenmøde i Aalborg.

met, og de havde mange fine numre. »Dovne Pelle i Eventyrland« var en dejlig sketch, som fangede alles interesse. Jens Jørgensen var en virkelig skuespiller i rollen som Pelle. Lillian Jensen og hendes harmonika samt »Forårssangen«, sunget af pigerne, blev godt modtaget, og sangen »Hi for dig« ved Per Sørensen var dejlig. I pausen blev der solgt dessert, og derefter havde Vejgård-børnene deres del af programmet. Det var arrangeret af søster Marie Pedersen, og der var sang, sketches og forskellige andre ting. Bodil Hansen, Kirsten Pedersen og Kjeld Kristensen var gode i sketchen »Den lille skomager«, og Hawaii-dansen var så god, at alle kunne tænke sig ned på de sydlige øer. Lone Luther og Lis Thomsen gjorde akrobatik og sang. Som slut på aftenens program sang ti piger fra Aalborg under ledelse af søster Iversen en meget smuk flagsang med det danske og amerikanske flag. Grensforstander, ældste Fred Gregersen, sluttede aftenen med bøn. Der var 165 tilstede, hvad der var meget, meget fint.

K. A.

København: Onsdag den 9. marts afholdtes i Kobenhavn et specielt møde på foranledning af missionspræsident Junius M. Sorensen. Mødet var arrangeret i tilknytning til foreningen »Internationalt Åndeligt Samvirke«, hvis medlemmer var inviteret til at overvære mødet. Vi samledes først i kirkens store sal, hvor missionspræsident Junius M. Sorensen og ældste Bent A. Jensen talte over nogle af kirkens trosartikler. Imellem talerne sang Kobenhavn grens sangkor. Efter dette møde, der formede sig som et almindeligt søndag-aftenmøde for at give vore gæster et indtryk af, hvorledes et sådant foregår, gik vi alle ned i den lille sal, hvor der derefter var rundbordsdiskussion med livlig deltagelse fra gæsternes side. Præstedommets medlemmer svarede på de stillede spørgsmål, og disse svar blev for størstepartens vedkommende modtaget med velvilje og forståelse, selv om nogle af dem gav anledning til ret heftig diskussion. Man havde indtryk af, at vore gæster, der ikke i forvejen kendte ret meget til mormonismen, var glade for den saglige og udtømmende forklaring, de fik på deres spørgsmål om vor opfattelse af religionen. Efter diskussionen var der gratis servering af forfriskninger til alle tilstedeværende, ialt 220, hvoraf ca. 50 tilhørte »Internationalt Åndeligt Samvirke«. Det var en aften, der uden tvivl har skabt megen »good-will« for mormonerne, ved at aflive mange af de fejlagtige opfattelser, folk ellers har om os.

M. K.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

DÅB

KØBENHAVN:

20. marts:

Harald Willy Emil Christensen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af Harry Hvistendahl.

Selma Dina Christensen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af Harry Hvistendahl.

Leni Muhring Christensen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af Harry Hvistendahl.

Tove Muhring Christensen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af Harry Hvistendahl.

Fridolf Sommer Jensen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af samme.

Yelva Judith Hedemann Sommer Jensen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af samme.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Gert Sommer Jensen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af ældste J. Paul Tegan.

Lisbeth Sommer Jensen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af Orla Rasmussen.

Judith Sommer Jensen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af Louis Nielsen.

Johannes Blok-Andersen, døbt af ældste Allen I. Kidd, håndspålæggelse af ældste MacLynn O. Madsen.

Anne Marie Clausen, døbt af Flemming Hall, håndspålæggelse af Knud Hentzen.

AMAGER:
20. marts:

Poul Erik Sørensen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af Villy Sørensen.

Nicoline Elisabeth Lauridsen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af samme.

ODENSE:
19. marts:

Vivi Engell Johansen, døbt af ældste William J. Murri, håndspålæggese af ældste Robert Bryson.

HERNING:
27. februar:

Rudolf Brink, døbt af ældste Chester Hal Rasmussen, håndspålæggelse af ældste A. Leron Johnsen.

ESBJERG:

2. februar:

Camilla Jacobsen Kobberup Andersen, døbt af ældste Charles H. Madsen, håndspålæggelse af ældste Kai Lykkegaard Nielsen.

6. marts:

Eva Schmidt Nielsen, døbt af ældste Kai Lykkegaard Nielsen, håndspålæggelse af ældste Charles H. Madsen.

Jytte Solvejg Lundbæk, døbt af ældste Charles H. Madsen, håndspålæggelse af ældste Kai Lykkegaard Nielsen.

Vi ønsker de nye soskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Skive: 24. februar: Frederik Preben Laursen og Gudrun Bjerregaard Laursens søn, Poul Valdemar Laursen, velsignet af ældste David A. Hansen.

Aarhus: 13. februar: Ingvard Sigvald Pedersen og Nanna Sigrid Dagmar Madsen Pedersens son, Peder Arvid Pedersen, velsignet af ældste Howard Don Christensen.

20 februar: Ingvard Sigvald Pedersen og Nanna Sigrid Dagmar Madsen Pedersens datter, Tove Margaret Pedersen, velsignet af ældste Peer Konnerup Kristensen.

Ordinationer:

Odense: 13. marts: Poul Helge Becker Pedersen ordineret til præst af ældste Gale Jensen.

Bent Gjennerskov Jensen ordineret til præst af Christian Klokker Hansen.

20. marts: Edmund Peter Nielsen ordineret til diakon af ældste Floyd Nelson.

Weber Bøgebjerg Pedersen ordineret til diakon af Harald Gjennerskov Jensen.

Jesper Birch Nielsen ordineret til præst af ældste Robert Bryson.

Kurt Orla Nielsen ordineret til diakon af ældste Laurel D. Madsen.

København: 5. september 1954: Holger Østberg ordineret til ældste af Harry Petersen.

Emigrationer:

Amager: Den 4. marts er Inga Marie Christensen emigreret til Fort Dodge, Iowa.

Dødsfald:

Aarhus: Den 3. februar døde søster Mathilda Jensen Nielsen, 78 år gammel. Æret være søster Nielsens minde!

København: Den 30. marts døde søster Julie Johanne Wessberg Spangberg Nielsen, 70 år gammel, og blev begravet fra kirken, Priorvej, den 5. april. Æret være søster Nielsens minde!

Missionærforflyttelser:

25. marts: Betty Jean Sorensen fra Kobenhavn til Esbjerg.
Helen Borgholthaus fra Aalborg til Esbjerg.

30. marts: George Allen Eliason fra Frederikshavn til Aalborg.

Missionærankomster:

Med »Stockholm« fra New York er følgende missionærer den 26. marts ankommet til den danske mission:

Enoch og Anna Henriksen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Amager gren.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Milo D. Bowen fra Driggs, Idaho, beskikket til at arbejde i Frederikshavn.

Glenn C. Baugh fra Logan, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Alma DeVon Jensen fra Grower, Wyoming, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Vi byder de nye missionærer hjertelig velkommen til den danske mission.

Anna og Enoch Henriksen.

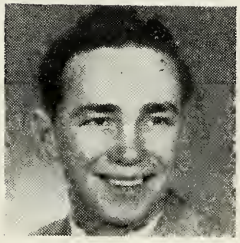

Milo D. Bowen.

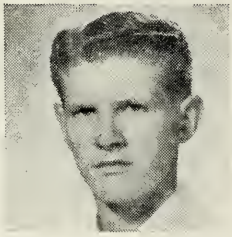

Glenn C. Baugh.

Alma DeVon Jensen.

Missionærafløsninger:

Den 3. april er S. LaVar Christensen og Luzon F. Christensen, Provo, Utah, blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission efter sidst at have arbejdet i Amager gren.

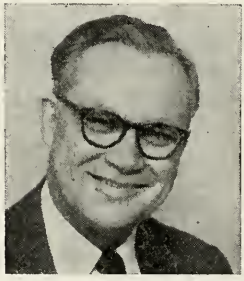

S. LaVar Christensen.

Luzon F. Christensen.